

Pesni.

Kdo zna

Noč temno razjasnit', ki tare duha'!

Kdo ve',

Krugulja odgnati, ki kljuje srce

Od zora do mraka, od mraka do dne!

Kdo uči,

Tebešat' z spominja nekdajne dne,

Brcunp prihodnjik odurit' spred oč,

Praenoti abečati, ki z...

Kako

sterilice

70/71

Stezičice so glasilo učencev osnovne šole heroja Bračiča v Tržiču

Uredniški odbor: Breda Lakner, urednica; Zdenka Valjavec, Janja Ziblar,
Milan Krénik

Za glasilo odgovarja Zvonka Pretnar

Likovne priloge: Milan Komac, 5.a razred
Anica Anko, 5.a razred
Štefan Marin, 5.a razred
Janki Opalički, 5.a razred
Iztok Dacar, 5.a razred

Tiska delavska univerza Tomo Brejc v Kranju v nakladi 250 izvodov

Stanu se svojega spomni -
trpi brez miru! (Pevcu)

Kultura. To je beseda, ki jo mnogokrat slišim, pa si komaj predstavljam, kaj pomeni. Mnogokrat razmišljam o njej in se sprašujem, zakaj praznujemo Slovenci kulturni praznik prav osmega februarja. Naučila sem se že, da je osmega februarja pred sto dvaindvajsetimi leti umrl velik pesnik, pogosto slišim: največji pesnik, vam celo, da ga sedanji predsednik slovenske akademije znanosti in umetnosti Josip Vidmar prišteva med dvajset največjih pesnikov na svetu, France Prešeren. O njegovi veličini so me poučili doma in v šoli, spoznavam pa jo sama, ko prebiram njegove pesmi: ob njih se namreč šele zavem, kaj vse je storil za slovensko besedo, za svoj narod, za našo kulturo.

V zemlji slovenski, predragi deželi,
ki si jo ljubil presrčno ves čas,
kjer so očetje naši sloveli,
k'tera zdaj grob ima komaj za nas.
(V spomin Andreja Smoleta)

Pesem Prešerna ni reševala življenjskih stisk, nasprotno, preganjali so ga zaradi nje, pa vendar se je zatekal vanjo, odpiral najčistejše vrelce materinega jezika, z njimi tešil svojo in narodovo bol, zakaj bil je velik človek in velik pesnik, in je zategadelj mogel združiti občutje osebnega preganjanja s spoznanjem narodnostne ogroženosti: ni hotel, da se slovenske pokrajine zbrišejo z zemljevida, čeprav so majhne. Želel je, da se narod razvija in raste njegova kultura.

Rod, ki je živel v njegovi dobi, se ni prav zavedal, kaj je zgubil z njegovo smrtjo. Veličino njegove besede je resnično dojela šele Levstikova, Stritarjeva in Jurčičeva generacija. Odkrila je njeno bol in moč, lepoto in smisel, ki je blizu vrednot, ki jih v njej odkrivajo poznejše generacije. Zato nisem prav nič neskromna, če zapišem, da tudi danes, ko se Prešernova veličina umika v zgodovino, njegova poezija ostaja za našo generacijo najbolj dragocen duhovni zaklad.

Človeka smrt požanje,
človeštva ne. (Nagrobnik Korytku)

Iz Prešernove besede rase in se ob nji bogati tudi del slovenske sodobne poezije: lani je v knjigi izšla drama Dominika Smoleta Krst pri Savici, ki želi upodobiti Črtomira po Krstu, tistega Črtomira, ki ga Prešernova pesnitev ni zajela; in prav tako lani je Janez Ovsec izdal zbirko ljubezenskih sonetov Sredi vrta je drevo in z njo nadaljeval priljubljeno Prešernovo obliko.

Kultura ni samo lepa stavba, lepa slika,
kip ali knjiga, najbolj pomembno znamenje
kulture je lep človek (Džavaharlal Nehru)

Prešernovo delo, občutenje in raznašanje - njegova osebnost sta del slovenske kulture. Mogoče zdaj, ko sem to zapisala, že bolje razumem, kaj kultura je. Ni namreč prisotna samo v pisanju pesmi, romanov, dram, ne odkrivamo je le na gledališkem odru, filmskem platnu ali v galerijah. Kultura je posledica ustvarjalnega dela, pa tudi posledica odpiranja slehernega človeka rezultatom tega dela. V odpiranju se človek bogati, spoznava samega sebe in postaja človek, lep, kulturni človek.

Zdenka Valjavec, 7.a

VZPODBUDA IN SVARILO

Prvo polletje je za nami in po redovalni konferenci že lahko ocenimo, kolikšne sadove so rodili naši dosednji skupni napor.

Skupni napor! Ali ta trditev ni preveč splošna? So bili mar res vidni pri vsem našem delu?

Ob začetku šolskega leta je kazalo, da je vnema za učenje po večini še kar dosti velika. Kolikor dalj časa pa je tekel pouk, toliko bolj so se kazale razlike, prevelike razlike v prizadevnosti in uspešnosti posameznih učencev in celih oddelkov.

Vzroke za te razlike je učiteljski zbor iskal pogosto, posebno pa še na obeh redovalnih konferencah. Če bi našli prav vse, bi se jih nabrala kar dolga vrsta, zato bom navedel le najpogostejše: nekateri učenci si še niso pridobili delovnih navad ali delno pridobljene opustili, pogosto "pozabljajo" domače naloge, ne najdejo doma miru ali vzpodbude za učenje, so ravnodušni do posameznih predmetov ali učenja na sploh, jim ne gre vse lahko v glavo in se sploh težko uče, niso navajeni reda in motijo pouk. Naj bo dovolj tega naštevanja! So namreč tudi drugačni, taki, ki se vztrajno in junaško spopadajo s samim seboj in s težavami, ki jih obdajajo, zato dosegaajo uspehe sami in še drugi poleg njih. V učnih uspehih se to pokaže kot v ogledalu. Kar pogledajmo, kako to izgleda po posameznih oddelkih:

razred oddelek	število učencev	izdelali s poz- itivno oceno		izdelali z negativno oceno					neocenjeni	
		štev.	%	z 1	z 2	z več	sk	%	sk	%
1. a	30	29	96,7	1			1	3,3		
1. b	30	27	90,0	2	1		3	10,0		
2. a	26	24	92,3	2			2	7,7		
2. b	26	23	88,5	1	2		3	11,5		
3. a	30	29	96,7						1	3,3
3. b	30	25	83,3	2	2		4	13,3	1	3,3
4. a	30	24	80,0	4	1	1	6	20,0		
4. b	30	26	86,7	4	1		5	13,3		
5. a	28	25	89,3	2		1	3	10,7		
5. b	27	16	59,3	6	3	2	11	40,7		
5. c	27	22	81,5	1	3	1	5	18,5		
6. a	24	19	79,2		3	2	5	20,8		
6. b	21	13	61,9	4	1	3	8	38,1		
6. c	25	19	76,2	3	1	2	6	27,8		
7. a	31	25	80,6	1	2	3	6	19,4		
7. b	30	20	66,6	3	5	2	10	33,4		
8. a	26	18	69,2	1	4	3	8	30,8		
8. b	27	24	88,9	3			3	11,1		
Kovor										
1.	21	21	100,0							
2.	12	12	100,0							
3.	17	14	82,4	3			3	17,6		
Leše										
1.	11	9	81,8	2			2	18,2		
2.	9	8	88,9	1			1	11,1		
3.	8	7	87,5	1			1	12,5		
4.	8	7	87,5	1			1	12,5		

Dobrih uspehov se vsi veselimo. Vsem, ki so se izkazali, iskreno čestitam. Kar krépkó se držite.

Upam, da bodo rezultati ob koncu leta še boljši in da bodo mnogi nezadostne ocene popravili.

Ne kaže se zanašati, da je še dovolj časa. Najbolje bo poprijeti za delo kar na začetku naslednjega polletja in uspeh ne bo izostal.

Ravnatelj

Stanislav Stankov

ŽIVLJENJE JE LEPO IN PISANO, KER JE
SESTAVLJENO IZ MAJHNIH SREČ IN NESREČ

Sreča je samostalniški ženskega spola in za ženski svet pravijo, da je muhast. Srečo lahko predstavlja vrh, po kateri hodiš skozi življenje in ki se lahko vsak trenutek pretrga. Takrat se tvoja sreča konča, odide dalje in s sabo nosi žarke in blagoslov zadovoljstva. Začnejo se ure obupa, razočaranj in noči brez spanja.

Je res sreča biti bogat? Sreča je živeti. Živeti s svetom. Živeti z dušo. Živeti s telesom. Sreča je smeh v očeh dekleta, ki hiti po cesti, soncu naproti. Sreča je, da te ima nekdo rad, da te potrebuje, te želi.

Viki Fornazarič, 8.b

Sreča beseda, ki jo mnogokrat slišim, pa si je še ne znam pravilno predstavljati. Sprehajala sem se po mestu in si ogledovala lepo okrašene izložbe. V vsaki izložbi se je med raznovrstnimi okraski bleščal napis: "Srečno novo leto!" Zamislil sem se. Da, jaz sem zaenkrat srečna. Mnogi otroci pa niso srečni. Mogoče so brez doma, mogoče brez staršev. Ne vedo, kako lepo se je sprehajati po mestu in si ogledovati lepe izložbe. Ne vedo, kako lepa je pomlad, ko si vsa drevesa nadenejo cvetna ogrinjala in ko med vejami brenčijo čebele in pridno nabirajo med. Velik rdeč napis: "Sreče v novem letu" me predrami iz razmišljanja. Lepo bi bilo, če bi vsi, ki jim niso mar potoki krvi, podarili vsem ljudem kot novoletno darilo svobodo. Z njo bi dobili vsaj trohico človeške sreče, ki je namenjena vsakomur: enemu manj, drugemu več.

Zdenka Valjavec, 7.b

Kaj je sreča? To je majhna beseda, vendar veliko pomeni. Mlad človek večkrat misli, da se sreča začne v določenem obdobju življenja in se nikdar ne konča. Toda sreča so le utrinki, ki nas razveseljujejo in so svetle točke v našem življenju. Težko je osrečiti nekoga, ki ima vsega dovolj. Človeka, ki nima nič, pa vsaka malenkost razveseli.

Tudi jaz sem že velikokrat doživel prijeten občutek sreče, pa naj bo ob uspehu v šoli ali pri športu. Zelo sem tudi srečen, kadar na tekmi zmaga moštvo, za katerega navijam. Toda prava življenjska sreča je v tem, da imam starše, ki mi nudijo vse, kar rabim. Predvsem pa ob njih čutim, da me imajo resnično radi.

Tomaž Pirih, 7.b

Velikokrat sem se vprašala, kaj je zame sreča. Toda pravega odgovora nisem našla. Ko sem bila majhna, mi je mogoče srečo predstavljala igračka, morda mamica, očka ali sestra. Sedaj mislim, da je sreča mir, svoboda, da hodimo brez strahu v šolo, da govorimo domač materin jezik. Ne vem, kaj si bom predstavljala pod srečo, ko odrastem. Mogoče isto, mogoče kaj drugega. Življenje je sestavljano iz dobrega in zlega, Mi ne moremo kazati samo lepih načrtov, ker je življenje tudi kruto.

Leon Smolej, 6.c

Včasih se zdi življenje lepše, včasih pa slabše, kot si želimo. Večkrat mi babica pripoveduje, kakšno je bilo življenje včasih: bila je vojska in morali so se boriti za svoje življenje. Danes je življenje lepše, bolj ugodno. Imamo dosti hrane. Življenje ni večna stvar. Vsaka roža uvene, pa tudi življenje. Na svetu vsako sekundo kdo umre in vsako sekundo se kdo rodi. Življenje si lahko predstavljaš kot trenutek.

Marjana Štrukelj, 6.c

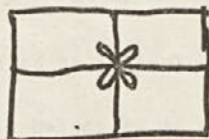
Mati mi je kupila novo obleko. Bila sem zelo vesela in srečna. V novi obleki sem šla v trgovino, spodtaknila sem se ob cestni kamen, padla sem in raztrgala obleko. Bila sem žalostna, tako žalostna, da sem zajokala: debele solze so padale na rožo, ki je pasla ob poti in zaradi vročega sonca skoro ovenela. Ko sem jo zmočila s solzami, je spet lepo zacvetela. Ko sem pogledala rožico, kako je bila vesela, ker sem ji jaz pomagala, sem se potolažila in nisem več jokala. Mati pa mi je kupila spet novo obleko.

Zato mislim, da je življenje lepo in pisano: polno je sreč in nesreč, tudi nesreča se včasih obrne v srečo.

Ivanka Švegelj, 6.c

Življenje nam prinaša mnogo sreče in mnogo nesreče, težav in skrbi. Zato je človek na meji, ki si jo predstavljam takole: stojim na ozki stezici - na eni strani polno rdečih rož, na drugi strani pa velikanski prepad, na dnu katerega buči kalna, umazana reka, ki vanjo lahko vsako minuto zabredem. To pa ne odločam jaz, to odloča življenje, ki se velikokrat raje nagne v ogromen prepad kakor v lepi cvetoči gaj.

Marjana Rozman, 6.c

Oče mi je povedal, da je na svetu veliko nesrečnih in malo srečnih ljudi. Življenje bi bilo lepše, če ne bi bilo toliko nesreč.

Franci Jelenc, 6.c

Živimo v dvajsetem stoletju. Vsakdo si vsak dan, vsako uro zaželi nekaj novega, lepšega.

Mija Ankele, 6.c

Jaz živim srečno. Imam vse, kar si želim: toplo stanovanje, obleko in hrano.

Janja Zaletel, 6.c

Bolje je, da si ne želiš nemogočih stvari. Prava sreča je tista, ki je ne pričakujemo in pride nenadoma.

Marja Tišler, 6.c

Kar si želimo, je pogosto drugače, ko se uresniči, kakor, da bi kdo poslušal naše misli in jih, preden zaživijo, že uničilo.

Janez Zupan, 6.c

Kljub temu, da smo v tej številki objavili več prispevkov na temo o sreči, se je uredništvo odločilo, da ugotovi, kaj nekaterim sošolcem pomeni sreča, ne da bi o tem posebej razmišljali. Sodelavka Breda Lakner je intervjuvala sošolce, njihovi odgovori pa so takile:

Sreča mi pomeni mir, čas brez vojne.

Sreča je, da sem sit.

Moja sreča bi bila veliko večja, če ne bi bilo šole.

Srečna sem, da imam mamico in očka.

Sreča je, če dobim petico.

Sreča je, da se sankam.

Sreča je, če sem odlična.

Srečen sem, če grem s starši na izlet.

Sreča je, da lahko ližem sladoled.

Sreča je, da sem zdrav.

Sreča je, kadar me ata ne nabiže s pasom.

Sreča mi pomeni vse, kar je lepega.

Odgovori so zelo različni, vendar se velja nad nekaterimi tudi zamisliti.

Še prvo polletje ni mimo, že se lahko pohvalimo z nagrajenci:

Zdenka Valjavec je učenka 7.b razreda. S partizansko zgodbo *Ne, nočem biti bratomorilec!* je sodelovala na republiškem natečaju osnovnošolcev o partizanski tematiki. Njeno zgodbo objavljamo v celoti.

NE, NOČEM BITI BRATOMORILEC!

Življenje naših narodov je bilo dolgo ena sama veriga zatiranja in poniževanja. Dolga leta so krivili svoje hrbte in garali svojemu gospodarju. Veliko krvi so prelili, toda hrepenenje po sreči je premagalo, tudi večletno trpljenje. V vetru so vihrala turška ogrinjala in z meči so jim grozili s smrtjo. V tistih časih si ljudje niso želeli drugega, kot svobodo ali mrt. Vedno bolj so hodili veli koščeni smrti v naročje. Rešili smo se enega sovražnika in dobili smo drugega. Vojna! Nesporazumi med narodi zanetijo ogenj, ki pomori vse tisto, kar človeštvo zgradi.

Partizani se skrivajo v temnem gozdiču. Prijazne smreke so njihove zavetnice. Srce jim glasno utripa in skoraj strah jih postane ob misli, da se bodo spopadli z dobro oboroženo četo belogardistov. Toda strah jim izgine, ko pomislijo na strahote in grozodejstva, ki so jih prizadeli ubogim ljudem. Moj stric je ležal ob mitraljezu in s pestjo žugal proti vasi, kjer je bila belogardistična postojanka. Partizani so čakali, čakali. Ob nežni melodiji vetra so po zraku zaplesale prve snežinke. Tedaj je odjeknil strel. Bil je usoden za celo četo. Partizani so kmalu spoznali, da je zmaga nemogoča. Moj stric je brez prestanka streljal na belogardiste. Potem pa ga je zadela krogla in ranjen je obležal na tleh. Belogardisti so partizane zajeli in jih odvedli. Trojica le-teh je mojega strica odpeljala v postojanko, kjer so ga nagovarjali, da bi se priključil njim. Toda njegov odgovor je bil: "Ne, nikoli!" Tedaj jim je bilo zadosti. Postavili so ga na cesto in nanj namerili puško ter mu dali še zadnjo priložnost. Stric pa je trenutek pred smrtjo zaklical: "Ne, nočem biti bratomorilec!" Tedaj je počilo in trenutek zatem je stričevo telo ležalo sredi ceste. Slišal se je glasen krohot ubijalcev. Po cesti je šla moja babica in ob strelu se je nehote spomnila, da je bil lahko ta strel usoden za njenega sina. In ko je prišla bliže, je spoznala, kdo leži na cesti. Kriknila je in odhitela k njemu. Dobra partizanska mati je božala mrzle lica svojega sina. Tedaj je belogardist nameril puško še vanjo. Hladnokrvno mu je odgovorila: "Če si mi ubil sina, mislim, da imam kot njegova mati, pravico umreti kraj njega." Ob teh besedah se je belogardistu povsila roka. Mater so napodili od mrtvega sina, strica pa so zakopali.

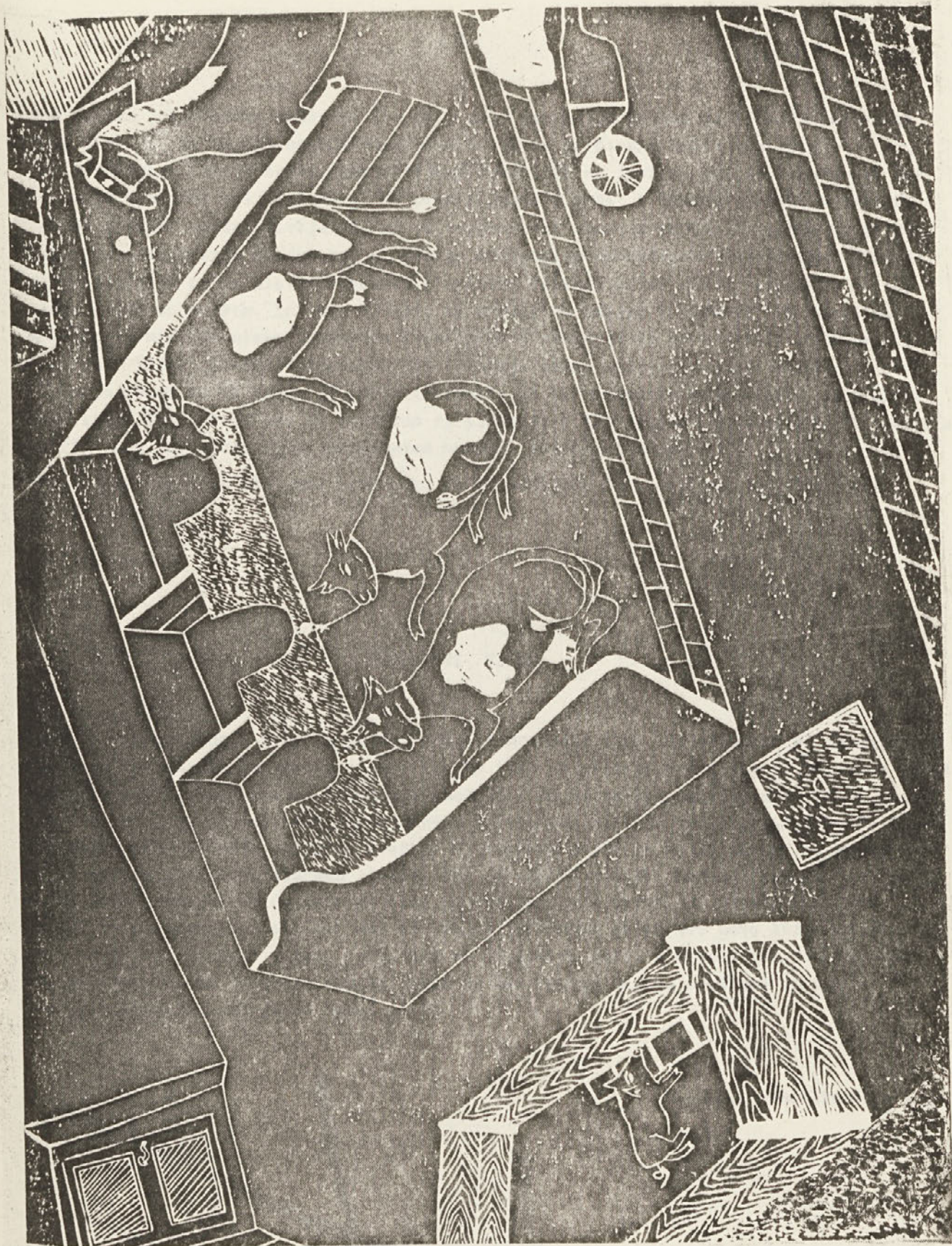
Oče mi je pripovedoval to zgodbo in skoraj solze so mi stopile v oči, ko sem jo poslušala. Da, to je bilo pred šestindvajsetimi leti. "Kako pa je danes?" se vprašam. Ali imajo vsi ljudje pravico do življenja? Ne, nimajo je. Zgražam se ob misli, da mnogim ni dana niti osnovna človeška pravica: živeti. Mnogokje divjajo še strašne vojne in sipajo smrt na prebivalstvo. Na tisoče mladih nedolžnih življenj je žrtev nenasitnim ubijalcem. Mislim, da bo preteklo še mnogo časa, ko bodo na zemlji vsi enakovredni, pa naj bodo to črnci ali belci, kristjani ali muslimani.

- 0 -

Danilo Perko iz 8.b razreda je s svojim linorezom dosegel 1. mesto na republiški razstavi risb. Linorez objavljamo kot likovno pri logo.

IZ TOK DĀCAR 5.2, RAZRED STAR 11LET,
OSNOVNA ŠOLA HEROJA BRACIĆA-TRŽIĆ.

J A Z

Pod besedo jaz razumem sebe, ki sem del, prav neskončno majhen del, neskončno velikega vesolja, ki najbrž nobeno vesoljsko bitje ne pripisuje kakih dimenzij.

Sem nepomemben človek izmed treh milijard ljudi, ki so fizično grajeni enako kot jaz in umsko sposobni bolj ali manj. Ko premišljuješ o sebi, o drugih ljudeh, o naravi, takrat dojameš smisel življenja, ki se nepretrgoma razvija ob tebi. Mogoče ti je vseč primitivno življenje prednikov, ki jim ga zastruplja naraščajoča industrija. V dvajsetem stoletju pa je človek obkrožen z nešteto dolžnostmi in obveznostmi. Na Zemlji vlada zakon močnejših. In jaz, človek, se trudim za boljše življenje, se borim za pravičo in mir, pa nisem pomemben. Pohvaljeni direktorji in ne delavci, ki delajo v tovarnah. Veliki dosežki znanosti ne vplivajo name, vplivajo le na pomembne ljudi ki imajo denar in ta denar je sveta gospodar. Če bi pogledali meni v dušo, bi videli koga izmed tolikih otrok, ki se mirno sprijaznijo z življenjem, se veselijo in včasih se zaprti vase. Na ljudi in na sebe gledam humano, kot mnogi drugi.

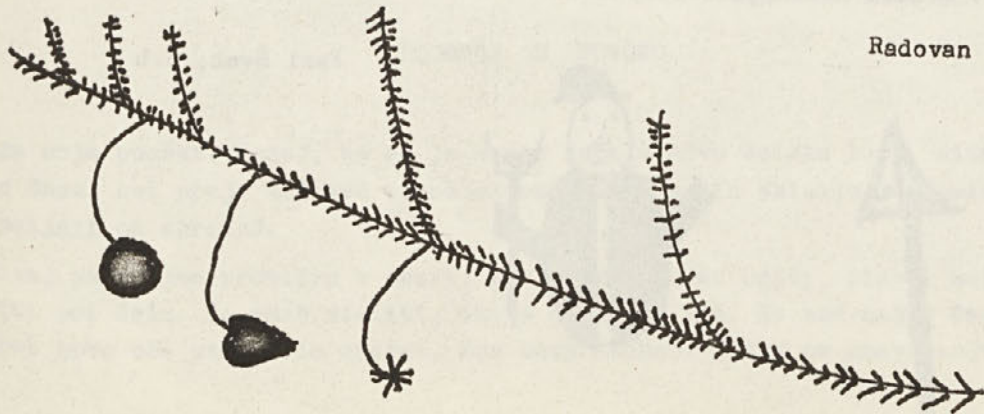
Sem le eden od treh milijard ljudi, ki so se milijone let razvijali in bodo tudi nekoč propadli.

Željko Perko, 8.a

NOVOLETNI VEČER

Ždim v prijetno topli sobi in gledam skozi zamrznjene šipe. Ob melodiji se dvigujejo snežinke in padajao na strehe in na tla. Na tleh se zbirajo v potočke in potujejo proti reki. Skoraj bi tudi sam zaplesal med snežinke, če me ne bi poklical očka in me spomnil, da se bliža polnoč. Hitro sem stekel v kuhinjo. Bilo je kot v pravljici. Na lepo okrašeni jelki so bile prižgane svečke. Ob pogledu nanje se mi je zdelo, da gorijo in se manjšajo, kot se staramo ljudje. Ura je odbila polnoč. Zavedal sem se, da sem sedaj leto starejši in da imam za sabo še eno leto več izkušenj. Odprli smo šampanjec in nazdravili. Zaželeli smo si srečno, predvsem pa zdravo novo leto. Ko smo tako prišli iz starega v novo leto, sem se še enkrat zazrl v zimsko noč. Ob svetlobi cestne svetilke se je dobro videlo, kako še kar naprej rajajo snežinke in kot onemogle plezalke sedajo na belco odejo.

Radovan Veselinovič, 7.a

Nekega sobotnega jutra sem se zbudila že zelo zgodaj, lahko rečem ponoči. Nisem mogla spati. Uprla sem pogled skozi okno in joj! Bilo je veselja in tihe sreče, kajti po zraku so plesale snežinke in trudne sedale na mehko zemljo, ki je žalostno, počasi umirala in krčila svoje zelene ude - travnike. Sedla sem k oknu in opazovala snežinke, ki so veselo poplesavale pred menoj in se igrale. Nekatere pa so se v moji domišljaji tiho pogovarjale. Pogled mi je splaval v nebo. Zagledala sem veliko snežinko in ji z očmi sledila. Spočetka sem mislila, da mora biti to kakšna večno živeča dama, ker so se ji vse druge snežinke klanjale in se ji umikale. Ko pa je padla na tla kot vse druge snežinke, jo je doletela velika nesreča. Padla je v mlako ob cesti in se stopila - umrla je. Jaz pa sem se zopet ozrla v nebo in opazovala snežinke, ki so kdaj pa kdaj brezskrbno pokukale k meni in me v svojem jeziku pozdravile ter ostale na oknu kot njihova predstojnica v mleki in počasi umirale. Meni pa so se, ne da bi opazila, počasi zapirale veke in sem le še v medli svetlobi videla ples snežink, ki so se potem utrujena useda-le na tla in nam zjutraj prinesle belo odejo. Ko sem se tisto popoldne smučala, sem premišljevala o nočnem plesu snežink. Pomislila sem, če snežinke trpijo pod našo ogromno težo. Ko sem to povedala mami, mi je odgovorila, da sem preveč občutljiva.

Dragica Meglič, 6.b

ALI PALČKI POZIMI SPIJO?

Bilo je mrzlo zimsko jutro. Stala sem pri oknu in zrla v zasneženo daljavo in v snežinke, ki so plesale ob glasbi vetra in sedale na mehka tla. Pogledala sem čez strehe hiš v gozd in se vprašala: "Ali palčki pozimi spiyo?" Nisem si znala odgovoriti, zato sem stekla v gozd.

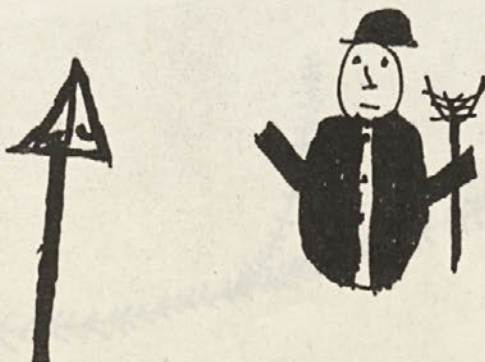
Mrzel veter se mi je zajedal v roke in me preganjal, da sem stopala še hitreje.

Prišla sem do jase, na kateri je stala majhna lična hišica iz dimnika pa se je sukljal dim. Iz hišice je stopilo pet še manjših mož in nekdo je s cvilečim glasom dejal: "Mnogi mislijo, da spimo, toda to ni res!"

Pogledala sem izza smreke, toda ni jih bilo več. Tam, kjer je prej stala hišica, je rasla majhna smreka, iglice na tleh pa so bili palčki.

Zasmejale sem se in stekle proti hiši. Doma sem premišljala o palčkih, bil je naporen dan, zato sem v mehkem naslonjaču zaspala.

Fani Švab, 6.b

Godilo se je pred dvajsetimi leti. Takrat sem bila še otrok. Moj očka je bil župan mesta Brežic. Že ko sem se rodila, so me proglasili za županovo naslednico.

Ko mi je bilo dvanajst let, me je očka odpeljal na dolg izlet. Obiskale sva tudi Krpana, ki je bil znan po vsej deželi kot goljuf, ki je prenašal sol in je bil takrat v ljubljanski jači. Ker sem ga hotela videti, me je stražnik peljal k njemu. Predstavljala sem si ga kot slabotnega moža, ki bo sedel na klopi in tarnal. Ko pa sem zagledala velikega, močnega moža, sem se onesvestila. Ko sem se zbudila, sem ležala v razkošni postelji.

Spet sem hotela videti Krpana. Takrat nisem šla jaz k njemu, ampak je prišel on k meni. Dejala sem, naj nni odidejo iz sobe, le Krpan naj ostane. Nekaj časa sva se pogovarjala, potem pa sem predlagala, da bi se pomerila v šahu. V zadregi je dejal, da ne zna igrati. Ko sem predlagala dvoboj v znanju matematike in slovenščine, se je zgodilo isto. Čez nekaj časa je predlagal, da bi se bojevala z meči. Po obotavljanju sem le dovolila. Ljudje so me svarili, toda moja želja je bila, da bi Krpana premagala tudi v dvoboju. Naslednji dan je bil boj. Razumljivo je bilo, da me bo Krpan premagal, toda šlo je za mojo slavo. Krpan me ni hotel ubiti, le pokazati je hotel, da tudi bogati otroci vsega ne smejo. Kmalu sva bila skupaj. Prijel me je ramena, me vrgel v zrak tako visoko, da so vsi pogledali navzgor. Padla sem na tla in si zlomila obe nogi.

Sedaj, ko sem zopet doma, si sploh več ne želim boja s Krpanom, čeprav bi bila rada slavna.

Vlasta Cizel, 6.a

MOJA PUNČKA

Že zgodaj zjutraj sem zbudila svojo malo punčko Špelco. Skuhala sem ji zajtrk, nato sva se skupaj igrali. Ko gledam njen mili obrazek s prijetnim nasmeškom, me stisne pri srcu. Kolikokrat, ljuba Špelca, te moram zanemariti. Ležiš v hotu osamljena, brez moje nežnosti, kajti moram se tudi učiti. Tebi tega ni treba. Ti živiš kot rožica, ki nikoli ne ovne. Jaz pa, saj sama lahko vidiš! Če dobim slabo oceno v šoli, moram najprej to popraviti in šele potem se lahko posvetim tebi. Od sedaj naprej pa se bom vedno učila. Ko boš ti še sladko spančkala in šele potem te bom zbudila, da se bova skupaj igrali.

Jožica Žugič, 4.a

POGOVOR S PUNČKO

Draga moja punčka. Sedaj, ko se je zopet začelo novo šolsko leto, nimam zate več toliko časa, kot prej. Nič več ti ne morem šivati novih oblekic, te umivati, česati in te peljati na sprehod.

Počivaj na svojem prostoru v omari, ker se moram jaz učiti, pisati nalogo in pomagati mami pri delu. Ne smeš misliti, da te ne maram več. Še bom našla čas za tebe. Takrat bova obe veseli in srečni, ker bova skupaj. Sedaj pa nasvidenje in sladko zaspi.

Mojca Črnilec, 4.a

NAŠE ŽELJE SO KOT SNEŽINKE, KI PADAJO V TIHO NOČ

Želimo si.... Vsak dan si kaj želimo. Svet okrog nas živi od želja, svet brez želja bi bil pust in prazen. Kaj si želim? Ne vem. Ljubezen, avtomobil ali celo polet na Luno?

Naslovnjena na okno, sem pritiskala nos na zasneženo šipo in premišljevala. Moje misli pa so poletele, zaplavale so daleč, daleč.

Zunaj je snežilo in z vsako snežinko se je povečala moja želja za atom. Prizadevala sem si, da bi zvedela, katera želja jetto. Nič. V moji glavi je bila nenadoma megla in na prestolu pozabe je kraljevala želja. Čudno, brezosebno je gledala skozi okno: imela je moj obraz in gledala je ples snežink. Snežinke so padale. Odeja se je debelila in moja želja se je večala. Kot meduza se je plazila po moji glavi. Praznina se je kot brezkraina puščava razlezla okrog prestola želja. Želja, moja Želja!

Želja pa se je večala in se mi režala. Strah, črna, gosta megla in praznina. Želja se je režala dalje. Čudno so zevala njena usta skozi noč. Noč snega. Skozi ozki pravokotnik okna mi je zijala nasproti noč. Odeja, visoka odeja se je smejala.

In željino režanje je prenehalo. S široko odprtimi očmi, velikimi od začudenja, se je začela manšati, izgubljati.

Izginila je, Jaz sem spet postala jaz. In čudno, spomnila sem se, da sem si, preden je začelo snéžiti, zaželela, da bi snežilo.

Noč snega.

Viki Fornazarič, 8.b

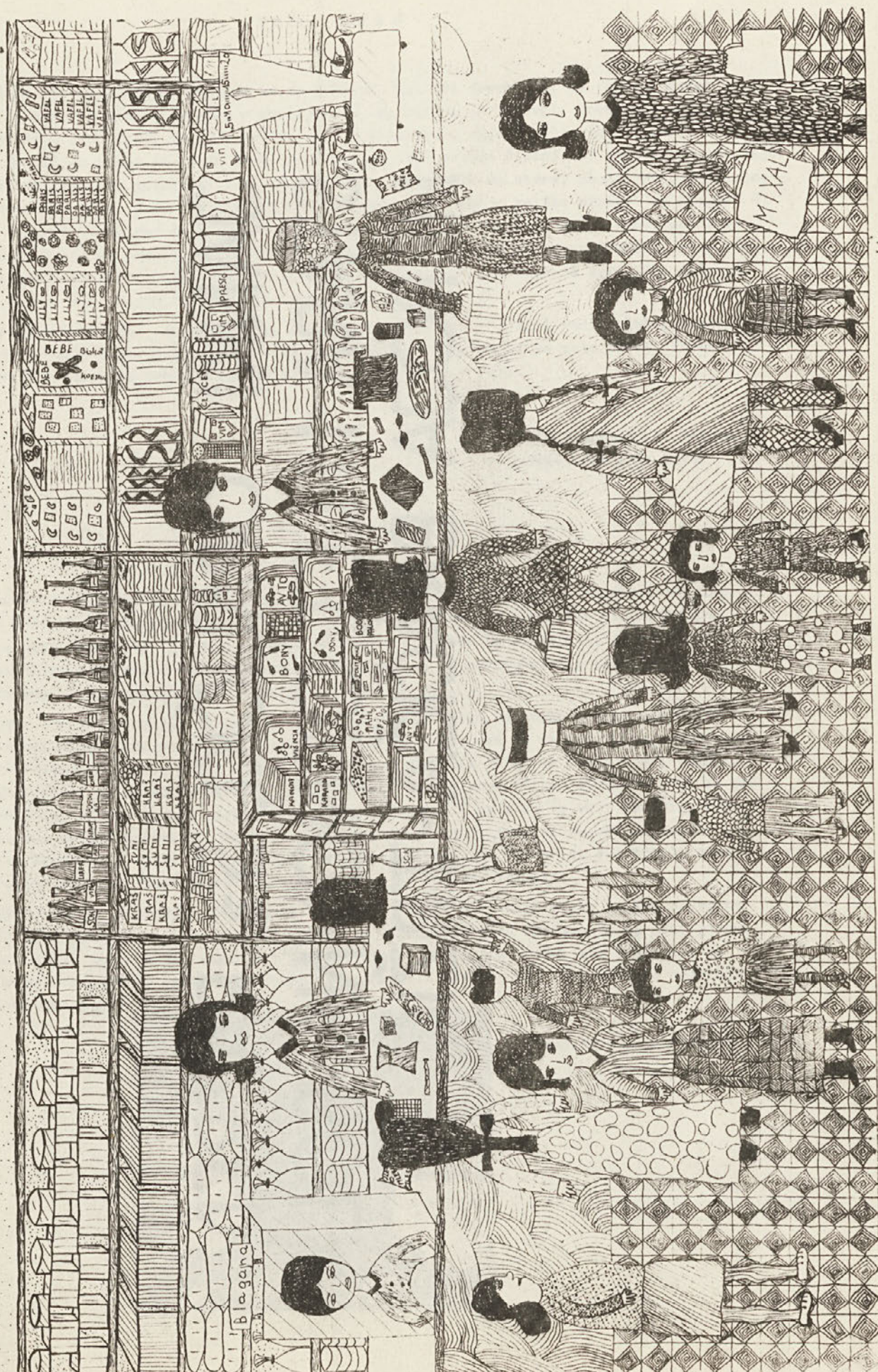
PRETRESLJIV DOGODEK

Dogodek, ki ga bom opisal, je grozljiv, je grozljiv, saj je pretresel vso našo družino.

Oče, mati, očetova sestra in njen zaročenec so se dogovorili, da si bodo v Kranju ogledali film Dr. Živago. Oče se je odpeljal po vstopnice. Za njim so kasneje odšli še ostali. Z bratom sva bila doma, ker sva morala opraviti še nekaj del pri živini. Brat je kmalu odšel, a se je vrnil in mi povedal, da je slišal, da se je oče ponesrečil. Bila sva prestrašena, saj nisva vedela, kaj se je zgodilo. V negotovosti sva čakala debelo uro. Končno se je oče vrnil in povedal, da je na avtocesti prehitel avtomobil. Nenadoma je na sredi ceste zagledal postavo. Začel je zavirati in takoj za tem je prišlo do trčenja. Šipa se je razbila in ga udarila v obraz. Pred neugovimi očmi pa se je pojavila človeška roka. Ko je natančno pogledal, je ugotovil, da je bila roka odtrgana. Na cesti je našel raztreseno obleko, ob robu cestišča pa je ležala mrtva ženska. Oče je takoj začel ustavljati avtomobile, da bi voznike zaprosil za pomoč, a jih mnogo ni hotelo ustaviti, čeprav so vedeli, da se je zgodila nesreča. Končno je le sporočil in poklical prometno milico.

Očeta so odpeljali v zdravstveni dom, kjer so mu nudili prvo pomoč in mu odvzeli kri. Ta nesreča nas je hudo prizadela. Posebno zato, ker je terjala človeško žrtev.

Mitja Dobre, 6.a

JANKI OPALIČKI, 5.a RAZRED,
STARA 11 LET, OŠNOVNA ŠOLA
HEROJA BRACIČA-TRŽIČ

V A S H U D O

Vas Hudo leži na planoti zahodno od vasi Kovor. Vas ima deset hiš, od tega je devet kmetij, eden se preživlja samo s kmetijstvom, ostali pa so delavci. Prebivalcev je dvainštirideset. Okoli vasi je veliko gozda, travnikov, največ pa je sadovnjakov, od tega je veliko hrušk in sicer tepk. Na Hudem je tudi veliko češenj, ki zelo dobro uspevajo. V vasi je tudi kak pašnik. V vasi je zelo malo polj. Hiše so stare, obnovljene, pritlične ali enonadstropne, samo ena hiša od teh je nova. Na Hudem je veliko senikov in stogov. V vasi je tudi en vrtnar Ivan Zupan. Malo izven vasi pa je kostanj, ki je zaščiten. Tega kostanja nihče ne sme požgati. Nad vasjo Hudo se dviga hrib po imenu Dobrča. Skozi vas pelje cesta in sicer makadamska. Malo izven vasi je tudi znamenje za kugo. Vas Hudo je zelo majhna vas, kljub temu pa ima veliko kmetij.

To je zelo čudna vas, ki ima veliko kmetij in malo polja. Tu zori tudi debel kostanj. V gozdu, ki leži okrog Hudega, je veliko srn in divjih zajcev, ki so zelo plahi. Po cesti, ki pelje skozi Hudo, lahko prideš v Kovor, na Brezje in v Leše.

Drago Pogačnik, 3. razred
podružnična šola Kovor

V Z P O N N A T R I G L A V

Na začetku šolskega leta smo izvedeli, da imamo možnost povzpeči na Triglav, najvišjo goro v Jugoslaviji. Tovariš nam je rekel, da se bomo na pot odpravili 11. septembra, če bo lepo vreme. Vsi smo zasledovali vremenske poročila in trepetali, da se ne bi pooblačilo. In sreča se nam je nasmehnila. Vreme se ni poslabšalo in tako smo se 11. septembra, lepega jesenskega popoldneva, podali na pot.

Avtobus nas je pripeljal po lepi dolini Vrat do Peričnika, od koder smo se odpravili peš proti Aljaževemu domu. Tu smo prespali. Drugo jutro smo se na vse zgodaj odpravili proti Kredarici. Gosta megla nam je jemala razgled, kote Triglava nismo mogli videti. Vzpenjali smo se po poti čez Prag in kmalu naleteli na prve kline. Alpinisti, ki so nas spremljali, so nas zaradi varnosti privezali na vrvi. V začetku so vrvi ovirale, toda kmalu smo se jih privedili. Po štiriurni hoji in plezanju smo vsi veseli zagledali obrise Kredarice, kajti vsi smo bili potrebni počitka. Na Kredarici smo dobili sicer dobro enolončnico, toda zaradi utrujenosti nam ni posebno teknila.

Popoldne smo se odpravili na sam vrh Triglava. Pot je bila zelo strma in kar posejana s klini. Vzpenjali smo se meter za metrom, a najhuje je bilo srečavanje na ozki gorski stezi. Kmalu smo v megli zagledali Aljažev stolp. Z zadnjimi močmi smo premagali še poslednjo strmino in bili smo na vrhu. Vsi smo bili srečni, saj smo osvojili najvišji vrh Jugoslavije - Triglav.

Tomaž Pirih, 7. b razred

Ko se približata jesen in zima, nastopijo dnevi z meglo. To so dnevi brez sonca in prave svetlobe. So zelo mrzli in nihče jih ni vesel. To je čas, ko razsajajo razne prehladne bolezni. Posebno se takih dni bojijo stari ljudje in bolniki. Vidljivost na cesti je manjša, zato je tudi več prometnih nesreč. Tudi mi otroci dni z meglo, nimamo radi. Ni toplega sonca in veselega smeha na poti v šolo. Če je megla zelo gosta in nizka, mora ves čas pouka goreti luč. Vendar nekateri trdijo, da je pogled na meglo zelo lep, če stojiš vrh s soncem obsijanih gora. Pod tabo je ko morje, ki valovi sem in tja. Tudi jaz si želim, da bi bila enkrat v gorah in bi pod mano v dolinah ležala megla, okoli mene pa sončna planina. Toda za jesenjo in zimo prideta spet pomlad in poletje, ti pa preženeta mrzle dneve in meglo.

Simona Špendal, 3. razred
podružnična šola Kovor

Že nekaj dni je megleno. Tudi danes leži vsepovsod gosta megla. V takem vremenu ne vidiš daleč. Tudi hoditi ni prijetno, ker je zelo mrzlo. Hiš sosedov skoraj ni videti. Kamor pogledaš, vidiš gosto meglo. Na drevesih je ivje. Travniki pa so pokriti s slano. Tak dan je zelo nevaren za šoferje. Ceste so gladke in šoferji skozi meglo ne vidijo daleč naprej. V takem vremenu se lahko zgodijo hude nesreče.

Tudi sama sem občutila mrzlo meglo. Ko sem šla v trgovino, sem videla le nekaj metrov pred sabo. Čutila sem vlago v zraku. V lepem vremenu je od nas zelo lep razgled na gore. Toda nekaj dni jih ni videti, kot da jih ni. Tudi neba ne moremo videti. Otroci se rajši stiskamo v toplih sobah. Nikjer ni videti skupin otrok, ki se še igrajo na dvoriščih.

Pokrajina se pripravlja na sneg. Takrat bo zemlja mrzla in nekaj časa ne bo megle.

Nevenka Tišler, 3. razred
podružnična šola Kovor

Tisti dan, kadar je megla, je zelo pusto. Vsi se jezimo nanjo. Dan, kadar je gosta megla, je bolj mrzel in brez sonca. V meglenih dneh je najtežje vozniku na cesti, ker nikamor ne vidi. Takrat ima med vožnjo prižgane luči in vozi bolj počasi. Nekateri vozniki, ki se jim bolj mudi, pa ravno tako vozijo hitro in prehitevajo. Tak voznik povzroči nesrečo sebi in drugim. Zato je največ nesreč takrat, kadar je megla. Tako nesrečo sem videla tudi jaz, ko sem šla v šolo. Zaležela sta se dva avtomobila. Eden je imel razbito sprednjo šipo, drugi pa luči. Poškodovan na srečo ni bil nobeden. Kriva pa je bila gosta megla.

Barbka Ovsenek, 3. razred
podružnična šola Kovor

DOMAČI PRAZNIK

Mi vsako leto zakoljemo prašiča. Preden ga zakoljemo, moramo vse pripraviti. Pripraviti moramo: mesarski stol, posodo, čreva, mesoreznico, sol, poper, meto, majaron, krop, špile in nabrusiti nože. Nato pokličemo klavca. Ko pride klavec, trije ali štirje močni moški privlečejo prašiča na stol. Tam ga klavec zakolje. Ko mu odreže glavo, ga jemlje iz kože. Pri koži mora klavec paziti, da je ne zareže. Drugi dan naredi mati krvavice, klavec pa mesene klobase. Otroci se posebno veselimo domačega praznika.

Andrej Valjavec, 2. razred
podružnična šola Kovor

UMRL JE KURIR

Leta 1941 so Nemci napadli našo domovino. Toda naše ljudstvo se jim je uprlo. Ta zgodba se je zgodila v neki vasi. V tej vasi se je skrival ranjeni kurir. Našel se je izdajalec in to povedal Nemcem.

Zgodaj zjutraj so Nemci napadli vas. Zažgali so hišo, v kateri je bil kurir. Nobene rešitve ni bilo. V njej je ostal kurir. Domače so odpeljali v taborišče.

Kurir je žrtvoval življenje za domovino.

Darja Gjorgieva, 4.a

TUDI PIONIRJI SO SE

BOJEVALI

Za domovino se moramo boriti, jo braniti in zanjo darovati tudi žrtve. To se je najbolj pokazalo, ko so našo deželo zasedli sovražniki. Možje in žene pa tudi otroci so se borili za svobodo.

V majhni vasi je živel deček, Slavko po imenu. Njegov oče je odšel v partizane. Večkrat je iz gozda ponoči prišel domov in prinesel razna sporočila. Slavkova naloga je bila, da je to pošto raznosil okrog. Kako pnosen je bil, da mu je oče to zaupal! Nekoč bi ga kmalu ujeli Nemci, toda posrečilo se mu je pobegniti v gozd, kjer se je pridružil partizanom. Vestno je opravljal kurirske posle. Na nekem takem pohodu so ga Nemci zasačili in streljali nanj ter ga težko ranili.

Z zadnjimi močmi se je privlekel v postojanko, kjer pa je kmalu izdihnil.

Po njegovem zgledu bomo tudi mi priskočili na pomoč domovini, če bi jo še enkrat napadel sovražnik.

Tomaž Madjar, 4.a

KAKO SI PREDSTAVLJAM ŠOLO V NARAVI

Šolo v naravi si predstavljam takole:

Ko se bomo zjutraj zbudili, bomo opravili jutranje delo. Potem bo zajtrk, nato bo sledil pouk. Okoli 11. ure bomo imeli smučanje, nato pa bo kosilo. Po kosilu bo nekaj prostega časa, potem pa spet šola smučanja. Nato zopet malo prostega časa, sledila bo večerja in po večerji bomo spet prosti. Ta čas bomo izkoristili za razne igre, katere pripravljamo že sedaj. Okoli 20. ure pa bomo utrujeni zatisnili oči. Šole v naravi se zelo veselim. Imam že pripravljeno vso smučarsko opremo, ki mi bo služila v ta namen. Vprašanje je samo, če bo dovolj snega, da bomo teh sedem dni dobro izkoristili.

Anka Šarabon, 4.a

Letos se bo prvič pričela šola v naravi. Udeležili se jo bodo vsi četrti razredi. Šli bomo na Ljubelj. Mamica mi je obljubila nove smuči, če bom popravila slabo oceno. Še nikoli se nisem smučala. Učil nas bo tovariš Wagner.

Šolo v naravi si predstavljam takole:

Zjutraj se bomo učili. Popoldne se bomo smučali. Zvečer se bomo igrali razne igrice, ki jih pripravili v šoli pri tehničnem pouku.

Šola v naravi bo zame pravo doživetje, saj bom prvič stopila na smuči. S sošolkami se bomo bolj spoznali.

Darja Gjorgieva, 4.a

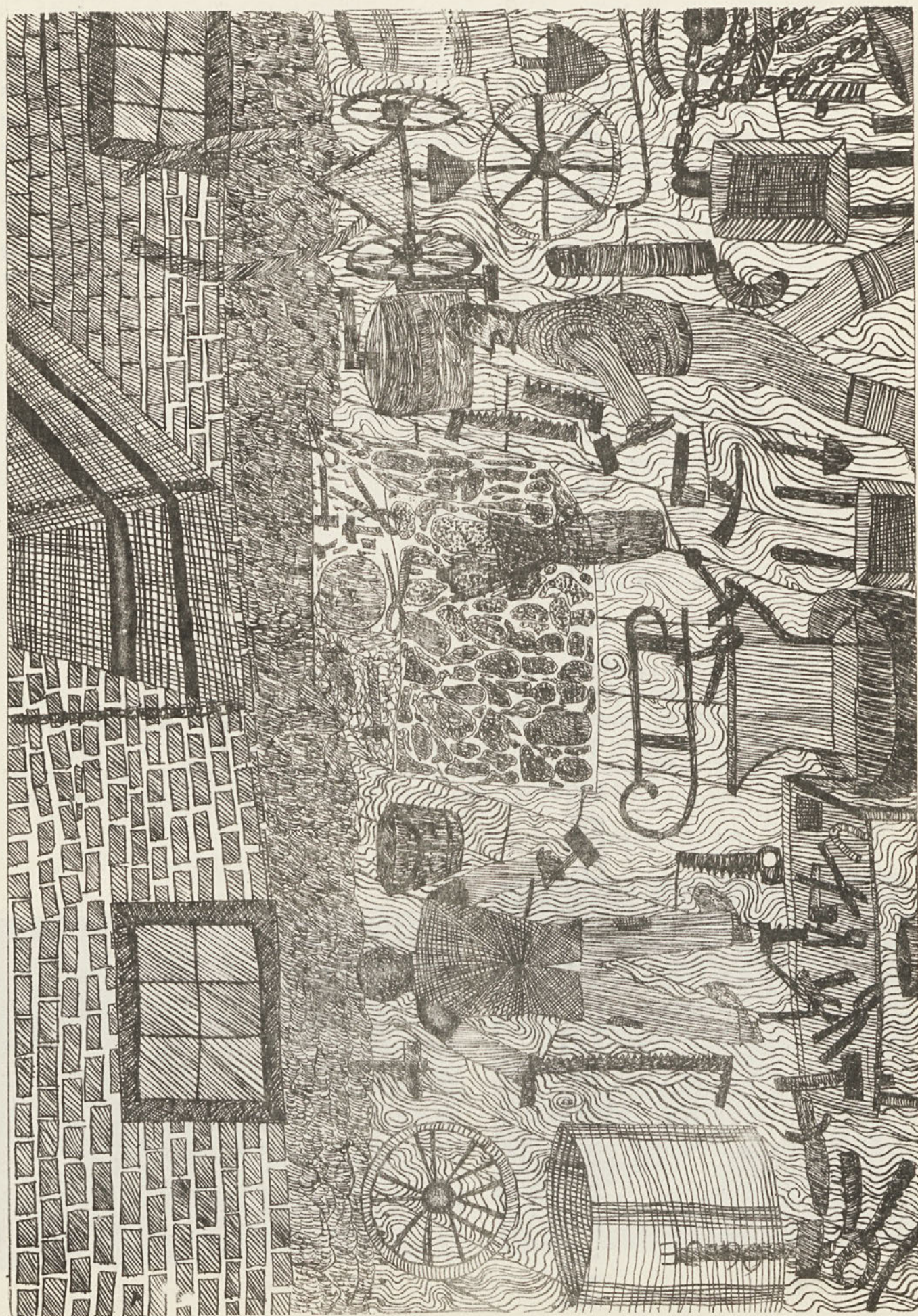
Letos bomo imeli prvič četrti razredi šolo v naravi. Tam se bomo predvsem učili o naravi, kjer si bomo lahko ogledali alpski in predalpski svet. Podrobno bomo spoznali našo bližnjo okolico, hribe in gore, ki so v bližini in mejo, ki pelje preko Karavank. Ravno tako se bomo učili spoznavanje družbe, matematiko in slovenski jezik. Čas pa bomo imeli tudi za sankanje in igre, učili pa se bomo smučanja. Nimam smuči, pa tudi smučati ne znam. Rada pa bi se tudi to naučila. Radovedna sem, kako se bom prvič počutila na smučeh, če jih bom dobila, a vem, da bo gotovo nekaj bušk.

Marta Štalec, 4.a

Kmalu bodo začele naletavati prve snežinke. Komaj že čakamo sneg, ker bomo šli na Zelenico. Ta šola nam bo zelo koristila. Želim, da bi čim prej prišel dan odhoda. Ti dnevi bodo zelo veseli.

Dopoldan se bomo učili, smučali. Sem začetnica. Najbolj se bojim sesti na žičnico. Ne vem, kako se bom počutila, ko se bomo peljali proti Zelenici. Ko se bomo pripeljali na smučišče, bo to moje prvo smučanje. O življenju pa ne bi mogla kaj več napisati, ker še nikoli nisem bila na takem šolanju.

Marija Močnik, 4.a

MADIN ŠTEFAN STAR 13 LET O.Š.H. BRACICA TRZIC

Jesen gre h koncu, sneg pa tudi že hoče naletavati. Vsak dan bolj se bliža mesec februar, ko bomo šli na Ljubelj, v šolo v naravi. Vsi se je že zelo veselimo.

Tam se bomo učili smučanja, pa tudi na šolo ne bomo pozabili, ker bo z nami tudi naša tovarišica. Imeli pa bomo tudi uro razvedrila in zabave, ker smo pri tehniki izdelali šah in tarčo. S seboj bomo vzeli tudi druge igre. Da nam ne bo dolgčas, gre z nami še razred b. Gredo pa še učenci iz podružničnih šol Kovor in Leše. Ure na snegu bodo še bolj prijetne.

Tovarišica nam vsak dan pripoveduje, kako bomo morali biti ubogljivi. Zraven ne bo ne mame in ne očeta. Nekateri gredo prvič sami od doma.

Anka Šober, 4.a

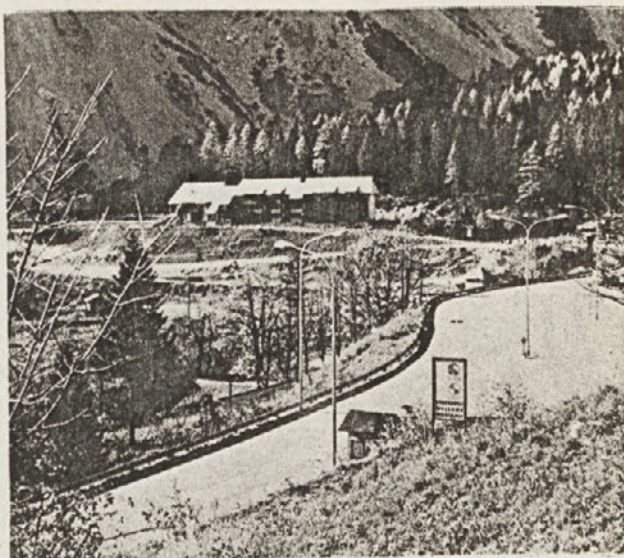
Želja nas vseh učencev je, da bi se na Ljubelju naučili smučati. Težko pričakujem, kdaj se bom z avtobusom odpeljala na Ljubelj. Šolo v naravi si predstavljam približno tako, kot kolonijo na morju, le da se na morju kopljemo, tu pa se bomo smučali in imeli redni šolski pouk.

Gotovo bomo imeli tudi precej telovadbe in gibanja na svežem zraku, kako bo koristilo našemu zdravju.

Andreja Hribar, 4.a

Komaj čakam, da se prične šola v naravi. Kajti to bo zelo lepo. Razen učenja se bomo učili tudi smučanja in raznih igrice. Šolo v naravi si predstavljam v zelo lepi sliki in težko čakam, da se prične. S seboj bomo vzeli: špano, šah, smučke in druge reči. Mislim, da mi bo šola v naravi zelo všeč, kajti upam, da se bom veliko lepih stvari naučil, obenem pa videl zelo lepo okolico. Veselim se pa tudi misli, da se bom naučil zelo dobro smučati. Zato komaj čakam, da se ta šola v naravi prične.

Branko Bujanovič, 4.a

Letos je šola heroja Bračiča Tržič organizirala teden šole v naravi. Za to šolo v naravi sem se prijavila tudi jaz. Tega se zelo veselim.

V šoli že pripravljamo razne igre, ki jih bomo vzeli s seboj. Tudi smučati se bomo učili.

Res že težko čakam teh dni. Posebno rada grem zato, ker je ta šola v naravi letos prvič.

Mojca Črnilec, 4.a

Prvič bo šola organizirala šolo v naravi.

Vedno si želim smučati z mojimi sošolkami. Tokrat mi je mamica dovolila. Zelo se veselim teh zimskih dni.

Težko čakam te dni, ko bom prvič zasmučala po strmini.

Irena Zupan, 4.a

Odkar smo v začetku leta zvedeli, da bo od letos naprej vsako leto šola v naravi, smo se zelo razveselili. Še posebno smo srečni mi, ki obiskujemo 4. razred, katerega bo letos prvič doletela ta sreča.

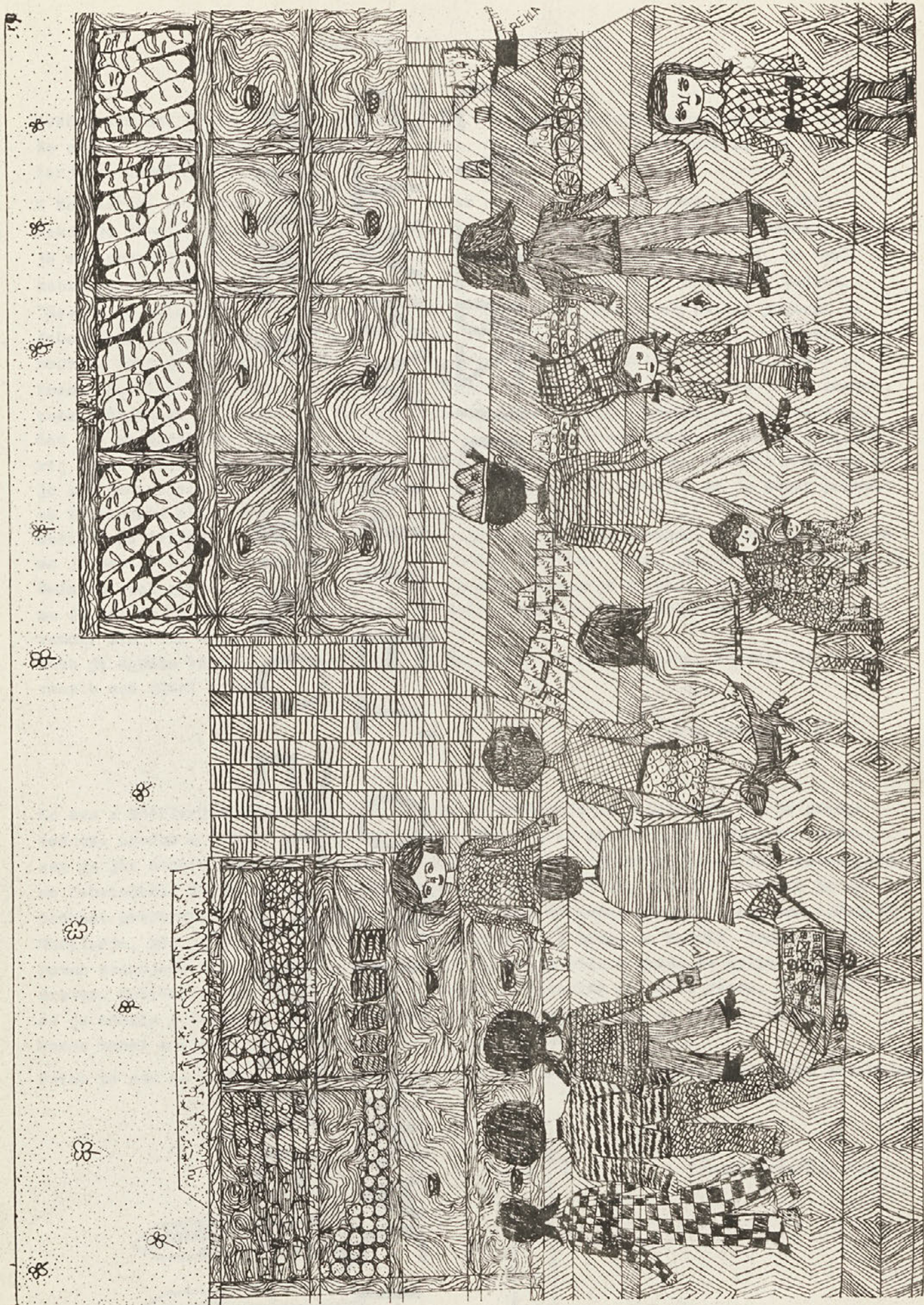
Pričakujem, da se bomo imeli dobro. Od šole v naravi pričakujemo veliko. Naučili se bomo smučanja, nadaljevali bomo z ostalimi predmeti in se naučili kolektivnega življenja

Jožica Žugič, 4.a

Imeli bomo redni pouk. Zraven se bomo učili smučati, igrali se bomo razne igre in. Naučili se bomo pospravljati vsak za seboj. Ogledali si bi tudi kakšnega kozoroga. Najbolj me skrbi zjutraj vstajati, ker tako rad spim. Pojim se tudi smučati, da si zopet še enkrat ne zlomim noge. Paziti bom moral na svoje stvari, da se ne bodo izgubile.

Zoran Klemše, 4.a

ANICA ANKO 5. RAZRED,
STARÁ 11 LET, O. Š. H. BRACÍ:
ČA TRŽIČ.

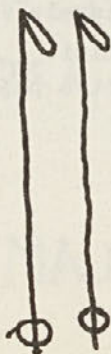
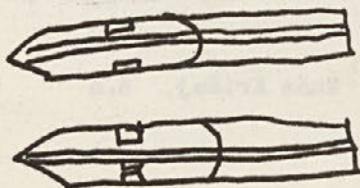
Zvečer sem šel domov. Ozka gozdna pot se je vila med mogočnimi smrekami. Hodil sem že precej časa in šele tedaj sem se zavedel, da sem zašel. Znašel sem se pri Močilarjevem čebelnjaku.

Z Močilarjem sva nekaj časa kramljala, potem pa mi je začel pripovedovati zgodbo. Nekoč je živel Martin Krpan. Prevažal je sol, kar je bilo tiste čase prepovedano. Ko je sol prevažal, je zagledal pred seboj lepo kočijo. Da ne bi bil na poti, je vzel kobilico v naročje in jo prestavil. "Je bila to prava kobilica?" sem hotel vedeti. "Seveda je bila prava!" je odgovoril Močilar in z lepo izrezljano palico pokazal na čebelnjaku sliko, kakšna sta bila kobilica in Martin Krpan. Močilar je pripovedoval naprej. Tako je minilo leto dni in še več. Na Dunaju pa je prišel velikan Brdavs po imenu. Pobil je vse tiste, kateri so se z njim bojevali. Cesar je bil že čisto zmeden, toda kočijaž ga je spomnil na Martina Krpana. Cesar je hitro poslal ponj in že drugi dan sta se bojevala. Brdavs je imel bridko sabljo in iskrega konja. Krpan pa kobilico, kij in ne podobno mesarici ne nobeni rači sekiro. Krpan je Brdavsu stisnil roko, da mu je kri zacurljala izpod nohtov. Bil sem radoveden, kaj bo. Močilar pa je zoper pokazal na čebelnjaku sliko Brdavs, kako mu je kri tekla izpod nohtov. Močilar je prižgal pipo. Zaletela sta se vkup in Brdavs je zamahnil s sabljo. Krpan pa mu je nastevil kij. Sablja se je zadrila v mehko lipovino. Krpan je razjahal kobilico in Brdavs vzel glavo. Sam cesar mu je šel naprostiti. Krpan je vprašal, kaj želi. Odgovoril mu je, da mu da dovoljenje za prevažanje soli. Krpan je od cesarja dobil dovoljenje, vendar minister Gregor ni bil zadovoljen. Tako je zgodba končala. Povprašal sem ga še, kje bi prišel v mesto. Povedal mi je in veselo sem odšel domov.

Leon Smolej, 6.c

Ko sva z Močilarjem sedela pri lepo obarvanem Močilarjevem čebelnjaku, mi je pripovedoval zgodbo o dobrem in hudobnem junaku. Takrat, ko mi je on pripovedoval zgodbo, sem ga jaz napeto poslušala in zraven opazovala slike o junakih, ki so bile nelepljene na čebelnjaku. Ko je zgodbo končal, me je tako poučil: "Veš, kadar se dobrota in hudobnost prepirata, zmerom zmaga dobrota, zato bodi ti vedno dobra!" Potem sem vprašala Močilarja, kaj je mislil povedati o Martinu Krpanu in zakaj je Martin Krpan posekal ravno cesarjevo lipo, ko je potreboval kij, ko pa je bilo v gozdu še toliko drugih dreves. Močilar pa mi je rekel takole: "Cesar in secarica sta bila Nemca, cesarica se je bahala s to lipo. Martin Krpan pa je to lipo posekal in si mislil, kaj bi se Nemec bahal s slovenskim drevesom, ker je lipa slovensko drevo!"

Potem pa sem se poslovila od dobrega Močilarja in prijaznih čebel iz čudežnega čebelnjaka.

Ivanka Šveglj, 6.c

Na Kranjskem je stala lepa hišica s čebelnjakom. Tam je živel stric Močilar, kakor smo ga takrat klicali. Ugajal pa nam je tudi njegov čebelnjak, ki ni bil navaden. Bil je lepo izrezljan in sploh nekaj posebnega. Kadar si ga pogledal, so vse slike na njem oživele.

Nekega dne pa smo se vaški otročaji zbrali pred stricem Močilarjem, ki je sedel pred čebelnjakom. Vedel je, po kaj smo prišli, zato nam je začel pripovedovati. Pa ne tisto o Krpanu in Brdavsu, ker smo jo že vsi slišali. Povedal nam je zgodbo o Ivan-hoeju angleškemu junaku, ki je bil po rodu plemič in je pomagal tlačanom v stiski.

Nekoč je na Angleškem živel vitez Ivanhoe . Imel je svojega oprodo Gurtha. Nekoč je ta zašel v težave. Zvedel je bil namreč, da je graščak tistega gradu zaprl vse tlačane, ki so bili svobodni. Napadel je enega od vojakov in mu rekel, naj mu pove, kje je listina, s katero je kralj Richard osvobodil tlačane. Ta mu ni povedal. Po vrvi je splezal v grad in tam se je spopadel s stražami, ki so ga opazile. Straže so ga premagale in peljali so ga v ječo. Pred ječo se je stražnik osvobodil in odšel v sobo, v kateri je mislil, da je list, ki ga je iskal. Tedaj je stopil v sobo graščak in velel svojim stražam, naj ga zbijajo. Peljali so ga na dvorišče in ga vklenili. Tedaj je prijezdil Ivanhoe . Osvobodil je svojega oproda in zapustila sta grad. Tedaj pa sta zagledala kapelico in v njej boga s palico v roki. Vzela sta mu palico in našla listino. Tako so bili vaščani svobodni . Tako je Močilar končal in vsi kakor začarani smo se vrnili domov. Čebelnjak pa je spet postal navaden čebelnjak.

Dean Bučinel, 6.c

KAJ POČNO RIBE, KO REKA ZAMRZNE?

Prišel je mraz in z njim tudi sneg. Pokrajino je pokrila s svojo belo, lesketajočo se odejo. V gorah je pihal mrzel veter. Pot v dolino je bila neprevozna in zaprta. Za mamico sva stanovali v majhni hišici, ki je bila iz lesa.

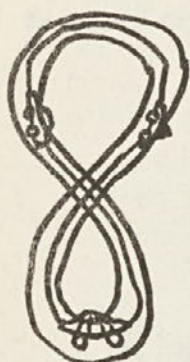
Vode nisva imeli, zato sem jo hodila zajemat v reko, ki je tekla kraj ceste. Strugo si je urezala po ravnini, zato ni imela padca. Sredi mrzle zime pa se je nad reko naredila debela plast ledu. Led sem predrila tam, kjer ni bil debel. Voda je bila ledeno mrzla. Vsakokrat, ko sem jo zajela, sem se vprašala: "Kaj neki počno ribe, ko reka zamrzne?" Na to vprašanje si nisem mogla sama odgovoriti, zato sem vprašala mamico, ki je pridno pletla. Tudi ona mi ni mogla odgovoriti. Nekega dne pa sem se odpravila opazovat, kaj počno ribe. Ko sem prišla do reke, sem stopila na ledeno ploskev in začela opazovati. Ni minilo dolgo, ko sem zapazila majhno zlato ribico. Gotovo je prišla iskat hrano. Na površju je plavala sem ter tja. Smilila se mi je, zato sem ji vrgla nekaj drobtinic. Priplavale so še druge ribe, ki so iskale hrano na dnu reke. Kmalu sem vse nasitila. Sama pri sebi sem si mislila, kako so vesele, da so dobile hrano. Ni minilo dolgo, ko so odplavale vsaka na svojo stran. Začelo se je temniti. Odpravila sem se domov k svoji mamici.

Povedala sem ji, kako so ribice hitro pojedle drobce kruha. Na vprašanje pa si še nisem mogla povsem odgovoriti.

Nuša Križaj, 6.a

Časi najmlajši pišejo in rišejo

MOJE IGRAČE

AVTO CESTA

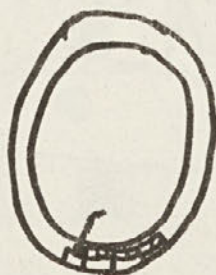
MEDVEDEK

KOTALKE

PUNČKA

ŽELEZNICA

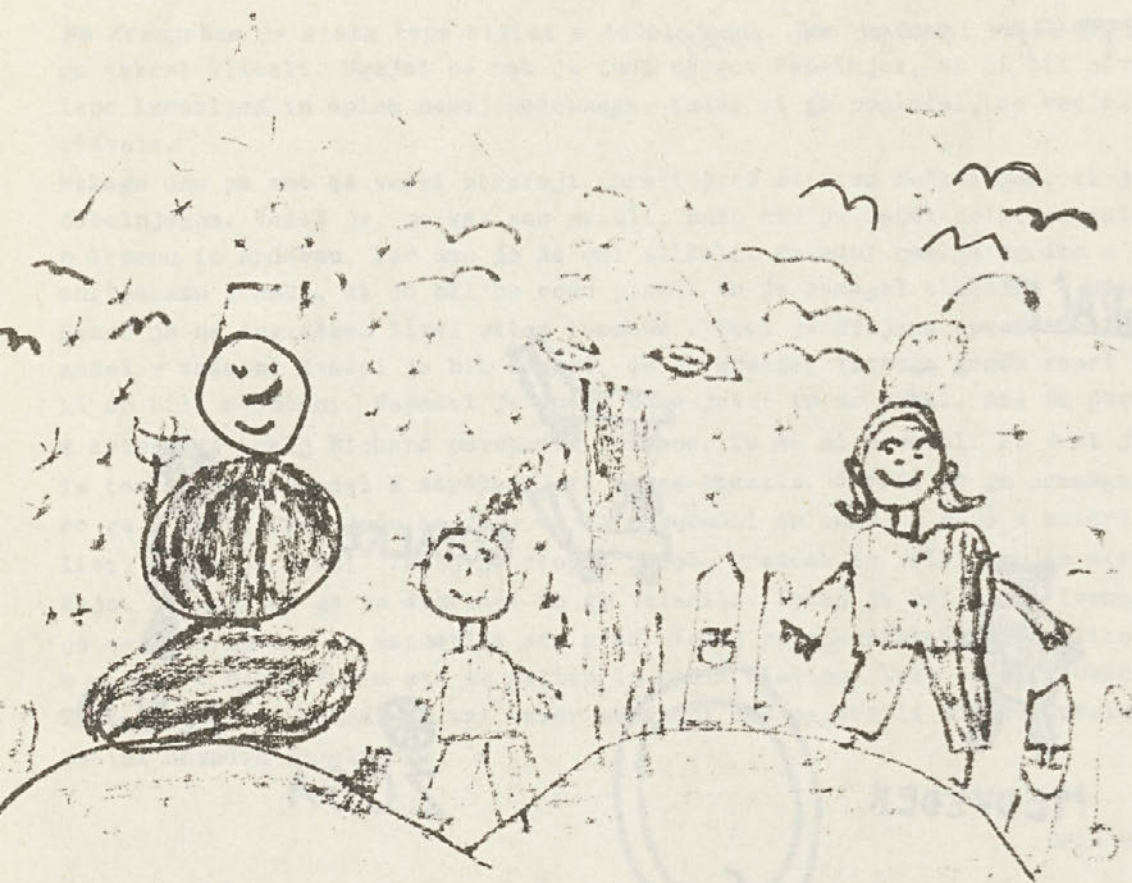
ŽOGA

NUŠKA ROMIH, 1.A

MOJA PUNČKA

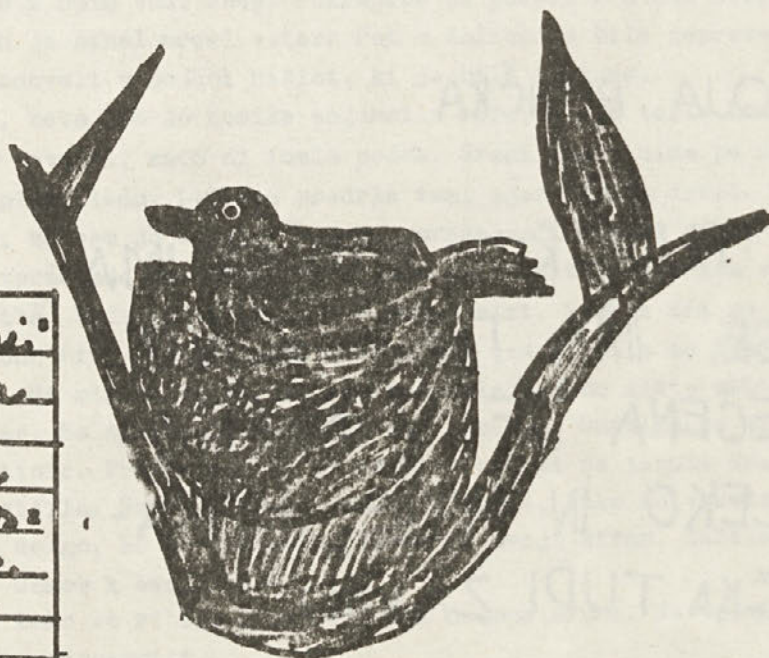
DOMA IMAM PUNČKO. PUNČKA IMA
RJAVE LASE. IMA TUDI RJAVE
OČI. OBLEČENA JE V MODRO-
BELO OBLEKO IN BELE NOGA-
VICE. PUNČKA TUDI ZAJOKA.

MAJA KOLAR, 1.A

NATAŠA ĐUKIĆ, 1-A

Mala rini:
 sa ima
 gnedo.
 Dvanhan
 for rones:
 la fura.
 Mladici
 nehtenil.
 ptic rindi
 for takaj.

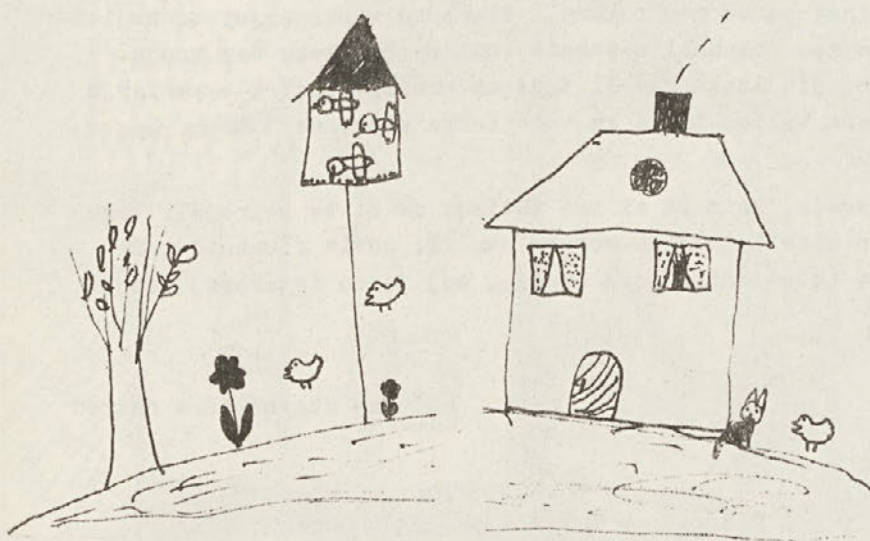
Po pripovedovanju moje stare tete je moj dom star nad 200 let. Če predno so se vselili prastarši, je to hišo močno poškodoval požar. Lastnik te stare hiše se je imenoval Šivec, zato ima še danes naša hiša hišno ime pri Šivcu.

Zidana je iz kamenja. V hiši imamo pa lesen strop na katerem se še danes vidijo ožgani deli.

Moj atek je že dvakrat popravljajal to hišo. Spodaj je že vse spremenil, vendar tako kot bi želel, ne more popraviti.

Ta hiša, čeprav stara, je moj dom. Vsi smo srečni v njej.

Marko Zupan, 2. raz.
podružnična šole Kovor

N A Š A H I Š A

Našo hišo lahko prištevamo med najstarejše hiše v Kovorju. Kupili smo jo. Bila je zelo zapuščena. Imela je majhna okna z železnim okovjem. Tudi vrata so bila v zgornjem delu zaokrožena. V stenah so pa bile stare stenske, zidne omarice. Po pripovedovanju očeta in mamice so bili v njej zelo slabi stanovanjski prostori. Zato sta se atek in mamica odločila, da jo obnovita. Sedaj imamo pritlično enostanovanjsko hišo s sodobnimi prostori, v katerih je bivanje prav prijetno. Težko bi se ločila od naše hiše in stanovanja.

Vesna Klemenčič, 2. razred
podružnične šole Kovor

29. november. Dan republike. Za ta dan smo telovadci in telovadke TVD Partizan pripravili v dvorani kina akademijo. Take akademije že dolgo vrsto let ni bilo, zato smo se potrudili, da bi čimbolje uspeli. Obiskovalcev je bilo veliko. Imeli smo dve predstavi: ob 16. in 19. uri. Na programu smo imeli kar zadosti točk. Nastopili so vsi, od najmlajšega do najstarejšega telovadca oziroma telovadke telovadnice. Cicibanke so na odru pokazale igranje s punčkami. Ne smemo jim zameriti, če se je katera od njih zmotila, saj so začetnice. Pionirke so imele že težje vaje. Nastopile so v točki, ki se je imenovala poigravanje z rutkami. Nekatere od njih pa smo lahko videli tudi na bradlji in ob gredi. Še težje vaje kot pionirke smo imele mladinke. Toda ne povsod. V vaji ob gredi in v vaji z rutkami smo imele enako vajo. Težje pa je bila na bradlji. V vaji smo imeli težje elemente. Ena pionirka in dve mladinki pa smo lahko videli tudi v prostih vajah v parterju. Nastopale nismo samo dekleta, ampak tudi dečki. Najprej smo lahko videli pionirke ob švedski klopi. Mladinci pa so nam pokazali elemente v parterju, od najlažjega do najtežjega. Prav tako so nam pokazali elemente tudi na preskoku čez konja. Razen v parterju in konju pa smo jih lahko videli tudi na bradlji in tri v parterju s prosto vajo. Na bradlji je treba veliko truda za tako težke elemente, kot so nam jih pokazali naši mladinci in člani.

Ta akademija nam je nasplošno uspela. Zato pa si vsi želimo, da bi še prirejali take akademije. Da pa bi zmerom dobro uspeli, saj se moramo naučiti novih elementov, si želimo vsi člani, da bi dobili v telovadnico novo orodje, saj je to že skoraj neuporabno.

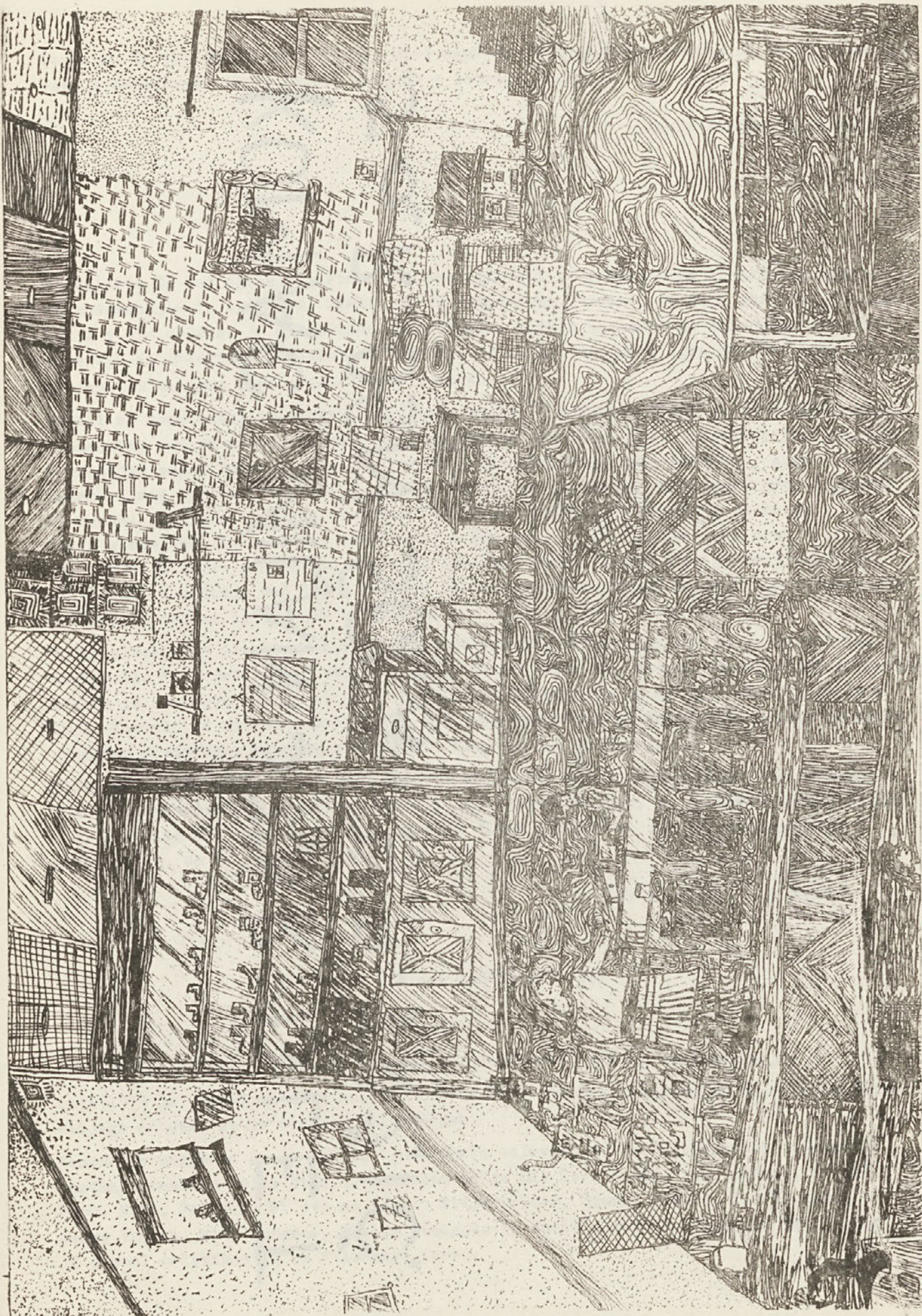
Zdenka Horvat, 8.a razred

P L E S N E V A J E

V šoli se dan za dnem dogaja kaj novega, česar se včasih razveselimo, včasih pa tudi ne. In ker ta naš list Stezice ne izhaja vsak mesec, moram poseči s snovjo kar precej nazaj.

V oktobru smo dobili obvestila, da se bo začel plesni tečaj za višje razrede osnovnih šol. Tega smo se vsi razveselili, saj kdo le se še ni naveličal skakati le po eni in drugi nogi brez veze. Val navdušenja nad tem se je sicer po nekaj dneh polegel. Kljub temu pa je obiskovalo tečaj precej učencev. Večkrat pa se je rado zgodilo, da je kdo obupal nad seboj in nas zapustil. Pri vsem tem pa je treba nekoliko pograjati fante iz naše šole. Na plesne vaje jih je hodilo zelo malo, dočim je bilo deklet preveč.

Večina se nas je kar dobro vživela v ta tečaj in nekaj časa se nam je zdelo ob koncu kar neverjetno, ker v ponedeljkih in četrtnih nismo imeli skrbi, da moramo pohiteti z nalogo, ker nas potem ne bo doma. Tudi tovariš učitelj tega tečaja se nam je zelo priljubil. Včasih je seveda zaradi neposlušnosti nekoliko dvignil glas, vendar pa brez posledic za kogarkoli. Na začetku tečaja nam je povedal, da še hoditi ne znamo, kar je izzvalo splošen smeh, čeprav je to po eni strani tudi žalostno. No, sedaj je s tem že bolje. Plesati znamo: angleški valček, ritmični in koračni fokstrot, blues beat, polko in dunajski valček. Torej družabne plese. Dva plesa sta bila tudi tekmovalna in so se z njima pomerili pari med seboj za prvo, drugo in tretje mesto ob zaključku tečaja.

KOMAC MILAN STAR 13. LET
5. R. OSN. ŠOLA H. B. TRŽIČ.

Če pa se že vsi obiskovalci tečaja niso naučili ravno dobro plesati, pa so se seznanili vsaj z osnovnimi načeli lepega vedenja v izbrani družbi.

Janja Zibler, 8. a razred

O GLEDALIŠČU

Gledališče je kot igranje nastalo pri vseh narodih iz prirojenega človeškega nagona za posnemanjem in igranjem, hkrati pa iz prikazovanja raznih verskih obredov. Iz stoletja v stoletje se je gledališče spreminjalo. Igrali so vedno na določenem prostoru, katerega so imenovali gledališče. V Grčiji so začeli izvajati igre na čast bogu Dionizu. Pozneje so te igre uprizarjali v amfiteatrih.

Igrali so samo moški in sicer tudi ženske vloge. V rimskih časih je gledališče začelo propadati, ker je postajalo samo kraj za zabave. Ponovno pa se je gledališče pojavilo v srednjem veku. Te srednjeveške igre so postajale vedno bolj posvetne, zato so začeli ustanavljati igralske družbe. V obdobju baroka so se začele oblikovati prve angleške in nemške potujoče igralske skupine. V Angliji, Španiji in Franciji pa se je v teh letih gledališče šele začelo razvijati. V tem času so se razvile tudi prve opere. V 19. stoletju so se uveljavili različni igralski slogi. Najbolj se je uveljavil realistični. V obdobju med dvema vojnama so bili v Evropi mnogi poizkusi za reformo gledališča, a večina izmed njih ni uspela.

V Jugoslaviji so številne stare gledališke stavbe, ki pričajo, da se je gledališče uveljavilo tudi pri nas in sicer v precej istem času kot drugje. Najstarejša gledališka stavba je na otoku Hvaru, ki je iz leta 1612. Gledališča so se zelo razvila po letu 1945. Nastalo je veliko polpoklicnih ali celo poklicnih gledališč. Za otroke pa skrbe predvsem gledališke skupine v Beogradu, Zagrebu in Ljubljani.

Mladinsko gledališče v Ljubljani smo obiskali tudi mi. To gledališče je namenjeno predvsem obiskovalcem osemletk. Gledali smo mladinsko igro, ki je imela naslov Silni bič. V tej igri so nastopali sami odrasli člani gledališke skupine v Ljubljani. Lahko rečem, da mi je bilo všeč.

Breda Lakner, 7. a razred

BRATOVŠČINA SINJEGA GALEBA IN NJENI

JUNAKI

Bratovščina Sinjega galeba je knjiga, po kateri naši bralci radi posegajo.

Leta 1953 je za Jadran film režiser Branko Bauer posnel celovečerni film Bratovščina Sinjega galeba, ki je dosegel velik uspeh.

Ponovnega snemanja se je lotila ljubljanska televizija. Po Seliškarjevi povesti je napisal scenarij Miloš Mikeln, snemalec pa je bil Žaro Šušar. Iva, Jureta, Franeta, Pera, Miko, Petra in Milevo so igrali Mitja Primec, Stanko Zlatko, Ivo Marinšek, Janez Vrolih, Miha Derganc, Matija Pogljajen in Karla Jankovič. Snemalec Žaro Šušar je posnel približno 12 km filmskega traku.

Na lanskem TV festivalu na Bledu je dobila nadaljevanke nagrado strokovne žirije, čeprav so predvajali samo eno nadaljevanje. Nadaljevanke so tedaj takoj odkupili Italijani, aranžmaje za predvajanje nadaljevanke pa so sklenili v Angliji, Belgiji, Čehoslovaški, Vzhodni Nemčiji, Španiji, Avstriji. Verjetno pa jo bodo videli tudi televizijski gledalci na nekaterih drugih celinah.

Ko pa se je nadaljevanke pojavila na naših zaslonih, se je stero in mlado zbiralo pred sprejemniki. Zavzeto so sledili nadaljevanke, zato je čas, da spregovorimo tudi o junakih samih.

Mitja Primec - Ivo pravi, da se je v času predvajanja nadaljevanke zbirala pred sprejemnikom vsa družina. Ko so nadaljevanke še snemali, je bil s posnetim gradivom zadovoljen, sedaj pa misli, da bi lahko igral bolje.

Mitja obiskuje 1. b razred na II. gimnaziji v Ljubljani in je soliden učenec. Njegov konjiček je šport. Rad smuča, drsa in obiskuje gore. Ko bo odrasel, bi rad postal igralec.

Stanko Zlatko - Jure tudi meni, da bi lahko igrali bolje, čeprav so se zelo trudili. Obiskuje 7. razred osnovne šole Toneta Čufarja v Ljubljani. Rad igra harmoniko in košarko. To, da kažejo za njim s prstom in pravijo: "Tale pa nastopav Bratovščini Sinjega galeba," mu pa ni všeč.

Tudi Ivo Marinšek - Franjo misli, da bi lahko bolje igrali. Ko gleda samega sebe na TV, postane zelo neznosno. Velikokrat je tarča domačih kritik. Obiskuje 7. razred osnovne šole Toneta Čufarja v Ljubljani. Zbira znamke, slike najnovejših avtomobilov, igra namizni tenis in košarko.

Miha Derganc - Miha je zadovoljen s svojo igro, čeprav, kakor trdi sam, je malo trd. Po končani gimnaziji bi šel rad študirat jezike, nekateri mu svetujejo medicino, drugi spet režijo.

Sam se pa še ni odločil, saj ima še dovolj časa za odločitve.

Matiji Poglajenu - Petru se zdi, da je bil med snemanjem mnogo mlajši. Mogoče to samo zato, ker je od zaključka snemanja zrastel za 12 cm in krepko spremenil glas. Obiskuje prvi letnik šole za trgovce v Ljubljani. Po končani trgovski šoli bi šel rad še na komercialno šolo. Rad igra nogomet, pozimi pa drsa.

Klara Jankovič - Mileva pravi, da je ob gledanju nadaljevanke zelo živčna. Doma jo zafrkavajo zaradi izgovorjave stavkov. Obiskuje 1. razred gimnazije Šentvid. Je dobra učenka. V prostem času igra klavir. Tudi pleše, saj je hodila v baletno šolo. Za poklic se še ni odločila. Videli smo jo že v filmih Tistega lepega dne in Nevidni bataljon. Poleg tega je na TV že večkrat plesala.

Za tiste, ki bi radi pisali junakom nadaljevanke, objavljamo naslove:

Mitja Primec, 61000 LJUBLJANA, Verovškova 8
Stanko Zlatko, 61000 LJUBLJANA, Trubarjeva 25
Ivo Marinšek, 61000 LJUBLJANA, Prečna 6
Janez Vrblin, 61000 LJUBLJANA, Marice Kovačičeve 7
Miha Derganc, 61000 LJUBLJANA, Titova 25a
Matija Poglajen, 61000 LJUBLJANA, Šišenska 1 b
Klara Jankovič, 61000 LJUBLJANA, Obirska 29

JUNAKI TV NADALJEVANKE "BEATOVŠČINA SINJEGA GALEBA"

UBRAL STEZICO ZASNEŽENO,
HODIL SEM, ZAGLEDAL SLED -
KDO TOD LAZIL PRIDUŠENO,
PADAL JE IN VSTAJAL SPET?

Jesenin

Bila je zima. Zgoda j zjutraj nam je nekdo ukradel kuro. Lahko bi bila lisica, kajti pes ni nič zalajal. Ko je oče zjutraj vstal, je stopil h kurniku in opazil sled. Koj je doumel, kaj se je zgodilo. Prebudil. je mene in mam, pokazal sled in mesto, kjer bi kura mogla biti. "To je lisica," sem sklepal jaz. Oče me je pa brž vprašal, kako, da to vem. "Vem zato, ker lisica vleči za seboj rep, tako, da nastane trajna sled. Vidiš, oče, tamle je tudi trajna sled," sem odgovoril. "Prav imaš, Boris. Iskat jo pojdeva," je rekel oče. Oče je vzel puško, jaz pa zračno puško in tako sva odšla. Šla sva po sledi, ki se je vijugala skozi polje in nazadnje bila v borovem gozdiču. V gozdu se je steza nadaljevala, naenkrat pa je oče presenečen obstal. Pogledal sem in videl kri, na tleh pa mrtvo lisico. Oče ni vedel, kaj naj stori. Krožil sem s pogledom po jasi in na drugi strani zagledal novo sled. Oče je uganil, kaj se je zgodilo. Tukaj je prišlo do spopadov, pri katerem je lisica zgubila življenje. Zaključila sva, da pojdeva naprej po novi sledi. Sled je peljala z jase na drugo stran gozda, nato pa tik ob gozdu, kar je pomenilo, da se je žival izogibalo ljudi. Hodila sva po sledi, ki je peljala naravnost proti našemu domu. Na dvorišču pa je že stala mati z živo kuro v rokah, ob nogah pa je stal pes Muri. Mama je razložila, da je šel Muri po sledih lisice, jo ubil in prinesel kuro živo nazaj. Oče je bil tega vesel in je Muriju podaril veliko kost. Tako se je tudi ta dan končal srečno, za Murija, zame, za ata in za mam.

Boris Vertelj, 6.c

N A Š R A Z R E D

V našem razredu smo same "fejst" punce in fantje. Tudi kar se tiče discipline, smo skoraj nadnormalno disciplinirani in če izvzameš, da na vsake toliko "cajta" dobi kakšen "prfoks" živčni zlom, si lahko mislite, da smo zelo O. K. Iz naslednjega urnika pa boste lahko spoznali, da smo res angelčki in da samo še čakamo, da nam zrastejo perutnice.

Ko zjutraj prideš, še ves zaspan, y šolo, se "najpridnejši" že pri vratih derejo: "Ali imaš matematično?" In sošolec, dobra duša, mu jo da.

Jasno, spet so začeli spraševati. Kaj so alkani, kje je Banat in nazadnje ugotoviš, da so matematični problemi res problemi z dvema klicajema. Ampak, mi se ne damo. Hitro poveš, da je Maribor glavno mesto Jugoslavije, da imamo na svetu tri kontinente in za nameček, da imamo na našem Krasu pragozdove in nasade "taprauga kofeta". Ko te profesorica po hitrem postopku pošlje v klop, lahko premišljuješ, kako krivični so današnji profesorji. Pri zgodovini si "sofliramo" vse do takrat, ko kakšen "osu pošpeca". Od takrat naprej pa se moraš sam "brihtati", kdaj je nastala KPJ in kdo je predsednik Hrvatske seljačke stranke.

Ko gremo domov, se fantje še malo "stolčejo", tako za vic, punce pa se zlášamo , še slučajno ugotoviš, da ti je sošolka Micka prevzela "tvojega" Janeza. Kot lahko sami ugotovite, smo res prave gorenjske butice in ne razumemo, zakaj si naš razrednik ruje lase.

Viki Fornazarič, 8.b

POTEGAVŠČINE STARIH TRŽIČANOV

V malem podeželskem mestecu sta živela prijatelja Janez in France. Vedno sta katero "pogruntila".

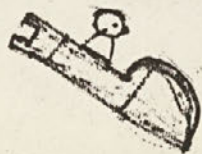
Nekega dne sta se peljala v Ljubljano. Tam sta si kupila vstopnici za gledališče. Janez je nosil pod pazduho malo škatljo, in jo med odmorom dal Francetu, rekoč, naj malo popazi nanjo. Ko se je dvignil zastor, Janeza še ni bilo nazaj, tako si je France položil škatljo na kolena in verno poslušal in gledal dogajanje na odru. Ko je bila na odru tragedija na višku, začne v škatljici zvoniti budilka, ki jo je hudomušni Janez navil. France si ni mogel pomagati in je moral pustiti, da je budilka odzvonila, kar je trajalo precej časa, v veliko jezo ostalih poslušalcev.

Janez je poznal nekega kmeta iz okolice mesta, ki je zelo ljubil denar. Nekega dne sreča kmeta in mu pravi, da lekarna v mestu odkupuje teloh in ker ga ima on veliko v svoji najbližji okolici, naj ga nabere in pokliče njega, da bosta šla in ga oddala v lekarni. Kmet ves vesel, da si bo na lahek način prislužil denar, je nabral poln gnojni koš teloha in ga pripeljal v mesto. Ko pokliče Janeza, da bi šel z njim do lekarnarja, je Janez, ki mu je potegavščina tako lepo uspela, rekel kmetu, da bi moral nabrati ne le cvetove, ampak tudi korenine. Kmetu ni preostalo drugega kot to, da je stresel gnojni koš teloha v vodo ter pri tem klel, da se je kar kresalo.

Janez in France sta imela v Ljubljani znanca, dobrega lovskega sotovariša. Nekoč so šli na planine in ker je bil major bolj slabega srca je France nosil njegov nahrbtnik do koče na planini. Tolažil se je s tem, ker je bil v nahrbtniku "flaškon" za 10 litrov in v njem slivovka, da se ga bo potem lahko po mili volji "naluckal". Ko pridejo na planino in France ves premočen in zadihan odpre nahrbtnik v nadi, da bo lahko pil, se je pokazalo, da je nosil le vodo. Kleli in pridušali so se vsi še pozno v noč in se dogovorili, kako bodo potegnili majorja. In res.

Lepega dne pošljejo v Ljubljano brzojavko, v kateri sporočajo majorju, da je umrl njihov vodja in lovski tovariš Miha. Pogreb je tega in tega ob tretji uri popoldne. Tistega dne se pripelje že dopoldne major z velikim in lep-im vencem. Pri avtobusu sta ga čakala oba prijatelja z žalostnima obrazoma in ga peljala v gostilno, nedaleč od mesta, kjer naj bi ležal na mrtvaškem odru mrtev lovec. Ko so prišli do gostilne, so jih čakali lovci in jih spremili v sobo, kjer je ležal na odru mrlič. Ko je major izrekel vse lepe besede o mrtvem lovcu, se je mrtvec dvignil in se mu milo zahvalil za vse prelepe besede in stroške z vencem. Kasnejše besede niso bile več tako lepe.

Vinko Stritih, 7.a

LUNOHOD 1

Pred nekaj tedni so sovjetski znanstveniki za raziskovanje vesolja izstrelili v vesolje raketo Luna 17. Ta raketa je imela nalogo, da se mehko spusti na Luno in da opravi manevre s samohodnim vozilom Lunohod 1. Raketa je bila brez človeške posadke. Upravljali so jo z Zemlje.

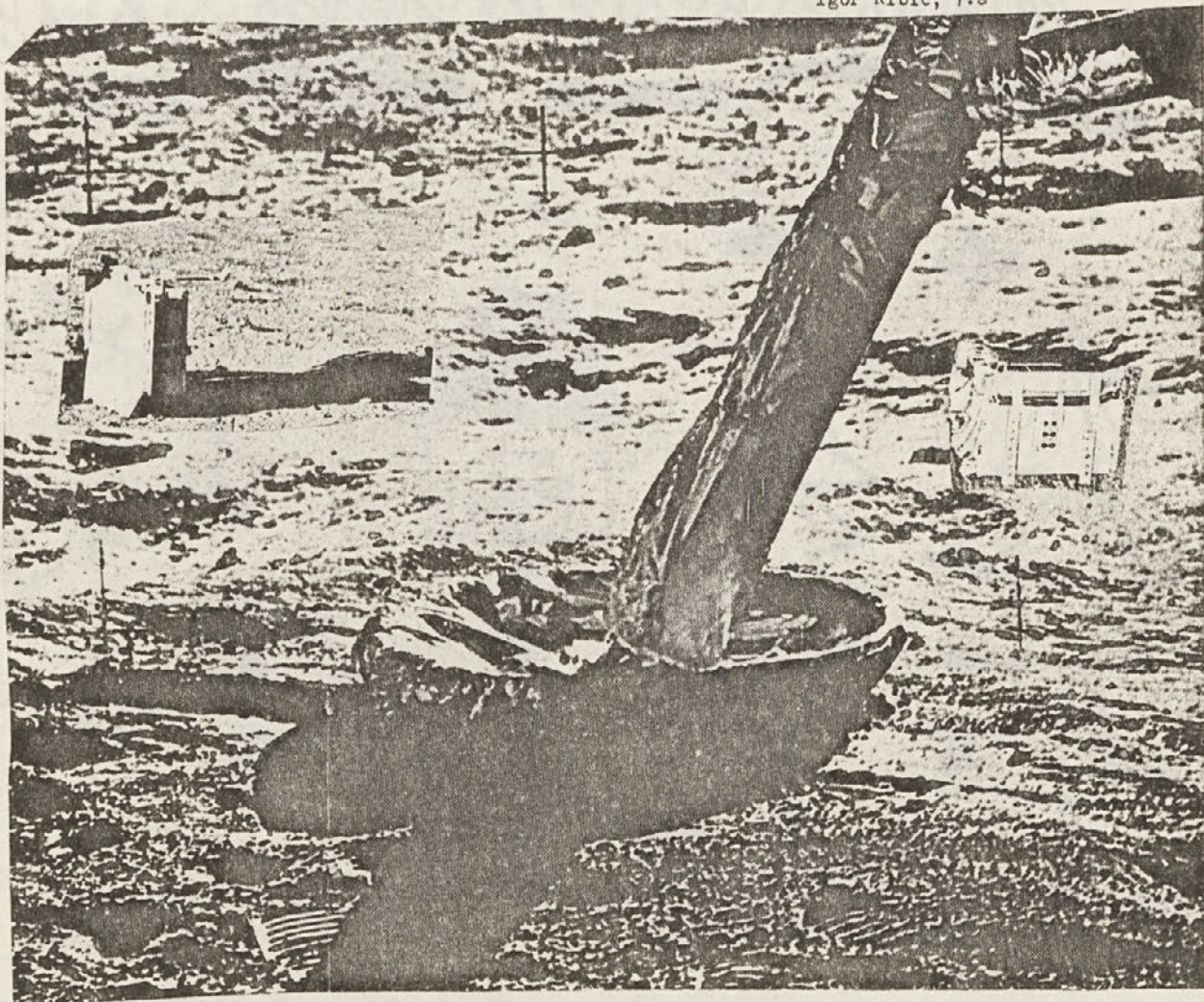
Po srečnem pristanku na Luni so se na povelje z Zemlje vključili akumulatorji, ki so vsebovali energijo za pogon vozila Lunohod 1. Lunohod se je začel po tako imenovanem sestopu iz rakete, pomikati po lunini površini. Vozilo se je gibalo počasi. Lunohod je na Zemljo pošiljal posnetke luninih tal in tudi krajše tele vizijske oddaje. Gibljejo se po osmih okroglih kolesih. Opremljeno je tudi z nešteto aparaturami.

Ko se je Lunohod že nekaj dni gibal po lunini površini, je nastopila lunina noč. Lunine noč je minila, Lunohod pa se je na povelje zopet začel gibati po površini. Lunohod se je vedno bolj oddaljeval od rakete in dosedaj prevozil že okoli 300 m.

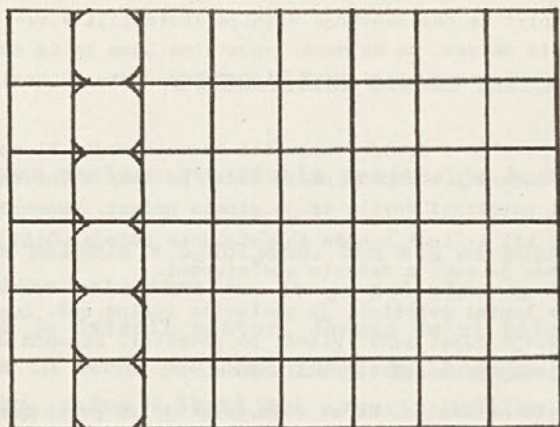
Lunohod in raketa se ne boste več vrnili na Zemljo. Ko se bodo baterije za pogon Lunohoda iztrošile, se bo Lunohod ustavil in mogoče za vedno ostal na tistem mestu.

To vozilo je prvo samohodno vozilo na Luni. Podobno vozilo mislijo poslati na Luno tudi vesoljski raziskovalci, ki pa ga bo gotovo upravljal človek na Luni in ne z Zemlje.

Igor Ribič, 7.a

IZPOLNJEVANKA "SLOVNIČNI TERMINI"

1. tretji sklon (dativ)
2. eden izmed treh irealnih modusov
(naklonov: bi)
3. zaimsek (letinsko)
4. dvoustnični glas
5. prva stopnja pri stopnjevanju
pridevnikov
6. nedovršni glagol, ki označuje
ponavljajoče se dejanje

V označenih krogih navpično dobite
ime preteklega časa (sh!).

ZA ŠOLO V NARAVI SO PRISPEVALI

mercator
veletrgovina
import - export
ljubljana

poslovna enota

preskrba

Tržič, Trg svobode 27

Mercator

ELEKTRO KRANJ

SGP TRŽIČ

SPLOŠNO GRADBENO PODJETJE TRŽIČ

GOSTINSKO PODJETJE
„ZELENICA“
TRŽIČ

TRŽIČ - BELEKA C. 8 - 10000 TRŽIČ

BOMBAŽNA PREDILNICA IN TKALNICA TRŽIČ

OBČINSKA KONFERENCA
SZDL TRŽIČ

KOMUNALNO PODJETJE TRŽIČ

Dejavnosti:

gradbene: zidarstvo, steklarstvo,
soboslikarstvo
komunalne: vodovod, vrtnarija,
cvetličarna, tržnica, pogrebna služba,
vzdrževanje cest in javne
razsvetljave, snaga.
Prodaja gradbenega materiala na drobno

KRAJEVNA
SKUPNOST
TRŽIČ

OBRTNO PODJETJE TRŽIČ

TELEFON 71-240 POSTNI PREDAL 18 TEKOCI RACUN PRI NB TRŽIČ
5152-1 346 BRZOJAVNI NASLOV: OBRTNO PODJETJE TRŽIČ,
PISARNA TRG SVOBODE 33

TESARSKA DELA VSEH VRST, PLESKARSTVO, ZIDARSTVO, MI-
ZARSTVO — STAVBENO IN POHIŠTVENO, TAPETNIŠTVO IN
SEDLARSTVO

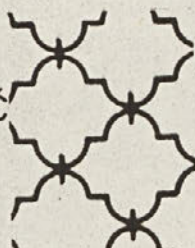

TURISTIČNO DRUŠTVO

TRŽIČ

TIKO TRŽIČ

OBČINSKI SINDIKALNI SVET
TRŽIČ

ZDRUŽENA LESNA INDUSTRIJA TRŽIČ
Izdeluje: pohištvo, žagan les, embalažo
Telefon: hc 71-244

PeKo

OBČINSKA KONFERENCA ZKS TRŽIČ

OBČINSKA KONFERENCA ZMS TRŽIČ

MESARSKO PODJETJE TRŽIČ

